

Розділ 1. Дозвольте запросити

Ресторанні веселощі були в самому розпалі. Диджей не встигав приймати замовлення, а публіка відривалась по повній. Двоє симпатичних дівчат, оглушені басами, примостились у куточку корпоративного столу. Раптом Лана штовхнула Алісу під лікоть, наче хотіла про щось попередити, та не встигла. Десь зовсім поряд, почувся приємний чоловічий баритон і змусив обернутись.

– Перепрошую. Дозвольте запросити, – міцний шатен схилився до вушка Аліси. Дівчина підняла голову і побачила яскраві смарагдові очі, що жадібно проникали майже наскрізь. Вона не любила віроломства, але зараз піймала себе на думці, що виглядає володар чарівного голосу навіть краще, ніж говорить...

– Дякую. Я не люблю цих швидких витребеньок, – відрізала вона, хоч насправді просто вже згорала від бажання відчути його поряд.

– О, це не проблема. Для нас знайдемо щось повільніше, – владно відповів граційний незнайомец і пішов зробити замовлення.

Диджей кивнув і з усіх колонок плавно полилась прекрасна «Speak softly love» з Хрещеного батька, тепер більше відома як мелодія рингтону. Ноги Аліси мимоволі затремтіли, адже саме цю річ часто награвав на синтезаторі її колишній хлопець, що через дурнувату рідню уже й сам став історією.

Натомість загадковий кавалер легко припинив сумні спогади дівчини, коли обійняв теплою рукою її маленьку долоньку. Потім доторкнувся тонкої талії й вони буквально попливли по залу. Він так тихо і вправно вів, що Алісі здалося, наче вона танцює уві сні. Сміливиця страшенно захотіла подивитись в очі своєму партнеру. Дівчина ледь повернула личко та відчула тепло його щоки. Вона зніяковіла й передумала. Однак загадковий телепат уже прочитав її думки та ніжно провів шовком вибритого обличчя по розпашілій щічці. Дивно, але це не виглядало нахабством. Навпаки – було неймовірно приємно й Аліса не змогла відсторонитись. Він наче гіпнозував її, бо солодке відчуття наростало і притягувало як магніт. Ще ніколи в житті дівчина не почувалась отак з

абсолютно незнайомою людиною й злякалась. Поки Аліса оцінювала ситуацію, чоловік тихо милувався її збудженням та ще лагідніше притримував дівочий стан. Дихання юної партнерки непристойно прискорилось, але мелодія скінчилась і врятувала від сорому. А чарівний кавалер миттю схилився і доторкнувся до Алісиної руки ніжним поцілунком. Ось тепер дівчині справді стало страшно, бо все тіло просто пронизав «електричний струм». Далі чоловік граційно провів її у куточок, ще раз подякував за подаровану насолоду і пішов до свого столика, навіть не спитавши імені.

– Що це було? – як реп'ях причепилася Лана. – Ти хоч бачила, які шалені іскри розсипались від вас по всій залі? Я ледве зору не втратила...

– Та що ти мелеш? Ну, потанцювали та що з того? – намагалась відкараскатись від подруги Аліса, а заодно й від дивних вогників, які вирували у неї всередині.

– О, так, звичайно! Добре, що музика іде в запису. Бо якби музиканти грали «наживо», то від вашого таночка вилетіла б вся апаратура.

Аліса любляче послала подругу, а сама ніяк не могла оговтатись від дійсно високої напруги, якою заповнили її тіло дивний танець і кавалер. Краєчком ока дівчина спостерігала, як він сидів з двома парами за столиком вдалині, але сам прийшов без жінки. Вони сміялись і щось весело обговорювали та Аліса могла заприсягтись, що й таємничому незнайомцю страшенно хочеться знову потонути своїм оксамитовим поглядом в її очі. Це відчувалось навіть на такій відстані. Однак чоловік за весь вечір так більше ні разу й не поглянув в її бік.

Після вихідного всі добре відпочили й робота закипіла у звичному ритмі. З офісу Аліса вийшла, коли вже сутеніло. Вона спочатку вирішила зайти до улюбленого супермаркету, щоб взяти додому чогось смачненького і пішла вздовж стоянки авто. Зазвичай, в таку пору заліза на площі ставало вже менше, та сьогодні був просто аншлаг. Дівчина думала про майбутні покупки, але тут відчула легкий дотик до руки.

– Господи! – зойкнула вона й обернулась.

Перед Алісою стояв і посміхався своєю чарівною посмішкою ресторанный партнер по танцю.

– Перепрошую! Я Вас налякав? – опустил свій неймовірно яскравий погляд він, а на ідеально вибритих щоках грали веселі ямочки.

– Та нічого. Я просто трохи замислилась, – знову зашарілась Аліса і миттєво відчула, як уже знайомі вогники заворушились десь всередині.

– Ви що за мною стежите?

– Так, звичайно. Я ж секретний агент... Вибачте, жартую! Після минулого свята всі чомусь дуже серйозні, а я почуваюсь на диво радісним. Сьогодні був у Вашому високому відомстві в справах нашого банку і вже майже від'їхав, а потім побачив Вас і вирішив підійти. Ще раз вибачте, за несподіванку.

– Вважайте, що вже вибачила, – підкорилась його жартівливому настрою дівчина і не могла відвести безсоромного погляду від неймовірно красивих смарагдових очей. Зараз вона розуміла, що подумки чекала зустрічі з ним.

– Дякую. Але для повної реабілітації я хотів би запросити Вас на каву. Посидимо, познайомимось, а то бачимось вдруге і нічогосінько одне про одного не знаємо, – ввічливо схилив він пишну голову й Аліса відчула, як зраділа його запрошенню.

– Взагалі-то я йшла до магазину, але нічого. Піду пізніше. Я згодна...

– І знову: дякую! – як мале дитя зрадів її дорослий співрозмовник і автоматично окреслив рукою траєкторію шляху. Ось це вже натякало на вроджені або давно набуті манери висококультурної людини. Наша дівчинка просто обожнювала таку поведінку і ще повеселішала.

– Так хто ж Ви все-таки будете? Бо на посильного з паперами Ви точно не схожий.

– Хіба? А я думав, що схожий! – просто завівся чоловік, невідомо кому зараз більше підігруючи: собі чи їй. – До речі, ота сіренька конячка розвозить зі мною послання і нас потім відвезе.

Аліса подивилась туди, куди вказував його грайливий погляд і зрозуміла, що під «сіренькою конячкою» чоловік має на увазі гарного сірого Форда.

– Хороша у Вас конячка і водій нічого, але Ви мене не переконали. Хто Ви?

– Добре, здаюсь. Трохи загрався в інкогніто. Я працюю аналітиком в сусідньому банку, а звати мене Вадимом.

– Дуже приємно. Я Аліса. Працюю, як Ви вже знаєте, тут в адміністрації, – примружила дівчина свої сині оченята і зрозуміла, що вся отримана інформація їй сподобалась.

– Так, знаю...

– Звідки? Хіба тільки наші дідусі зацікавили аудиторську службу Вашого банку?

– Та ні, лише мене. І тільки Ви. Якось я побачив Вас в приймальні голови району і не зміг втриматись, щоб не дізнатись чогось більшого. Я навіть знаю, що Вас нещодавно кинув хлопець. Хоч я думаю, що він невиправний козел...

А ось це вже було занадто! Від завданого болю Аліса заметушилась та її співрозмовник, миттю відчувши свою неправоту, приклав руку до грудей:

– О! Вибачте, будь ласка, моє віроломство і невихованість. Просто я переконаний, що кидати таку дівчину – це гріх від Бога.

– Знаєте, у нас в апараті дуже багато лихословів і пліткарів, – знітилась ображена співрозмовниця. – Ніхто мене не кидав. Так сталося, що це я залишила гарну щирю людину. Були обставини, але все вже в минулому.

– Як прикро, що я повівся негідно. Повірте: я не такий поганий, як здаюся, хоч мене страшенно радує визначення «все в минулому», – чомусь майже прошепотів граційний шатен.

Розділ 2. Ворожка не збрехала

Вони зайшли в невеличке затишне кафе. Вадим майстерно зняв з Аліси пальто та посадив за столик. На цю мить в поведінці новий знайомий був дуже суперечливим. Не треба володіти суперспостережливістю, щоб зачаруватись його неквапливістю і вишуканими манерами гордого лева, у звичному житті. Але тепер від шаленої радості гарно виголені щоки Вадима просто пашіли вогнем і це знову лякало...

Поки вони частувались кавою, зі смачними фруктовими тістечками, чоловік кидав на Алісу награно змовницькі погляди. Здавалося, що він одночасно вивчає та милується її личком.

– Зараз я розумію, що ворожка мені не збрехала, – дивно зітхнув він.

– Це Ви про що? – розсміялася дівчина.

– Вам розкажу. Яюсь, минулого тижня вийшов з банку і дуже поспішав, а вона крутилась біля авто. Я не люблю цих приставучих заробітчанок, та вона сказала, щоб я запам’ятав її слова. А потім додала, що скоро життя мене дуже здивує.

Аліса й сама тихенько милувалась красивим чоловіком і посміхалась. Їй було зараз так затишно, наче вони знайомі все життя, тільки довго не бачились. А ця зустріч – неймовірний зв’язок між минулим і майбутнім.

– Чим же життя Вас так здивувало? – запитала вона та страшенно хотіла почути щиру відповідь, яку він точно оберігав у собі. І зізнання не забарилось:

– Вами, Алісо. Вами! Я взагалі не повинен був потрапити тоді до ресторану, але друзі дістали. А потім побачив Вас та страшенно зрадив неочікуваному дарункові долі. Ну, а коли вже танцювали й відчували поєднання світів, гріх було опиратися. Так хотілося, щоб музика звучала вічно. І ось Ви знову поряд, а я і нині не знаю як зупинити час, бо не хочу розлучатись.

Його відповідь виявилась аж занадто щирою! Це було набагато більшим, ніж вона хотіла почути. Адже своїм казковим голосом він озвучив саме її думки. Дівчина низько опустила голову, щоб сховати

палке личко, а всередині розривалось неймовірне бажання: доторкнутись до нього. Та не встигла Аліса прийти до тями, як чарівний співрозмовник лагідно обійняв обома руками її рученьку на столі й від такої несподіванки дівчина мало не скрикнула. Звідки він знав: чого вона хоче? Як вгадував її таємничі бажання?

Наче під гіпнозом, Аліса блаженно танула поглядом в його прекрасних, трохи потемнілих очах. В цю мить вони вперше мовчали про таке, чого не можна обговорювати на другій зустрічі та й взагалі не можна говорити, а просто відчувати й тихо божеволіти від солодких почуттів... Дівчина намагалась поводитися нормально, але серце зрадливо виривалось із грудей, а дихання знову прискорилося. Вона бачила як у чоловіка на скроні пульсує вена і розуміла, що обоє зайшли неприпустимо далеко, як для невинної випадкової зустрічі.

Дуже неохоче юна красуня звільнилася з його сильних рук і, чомусь, прошепотіла:

– Може ми вже підемо?

– Так, якщо хочеш. Прошу: перейдімо на «ти»? Бо ми ж тепер добрі друзі, – лагідно попросив Вадим.

– Давай, – згодилася вона і знову відчувала, як приємно підкорятися йому.

– Вибач, я не стримався. Ти така гарна, коли хвилюєшся, – виправдовувався чоловік, допомагаючи одягтись.

Від його уваги віяло теплом і цього разу смілива кокетка мріяла, щоб він обійняв. Не встигла Аліса навіть здригнутись, як телепат обережно застібнув гудзик на її пальто. Потім накинув куртку собі на плечі й тихо промовив:

– Не бійся мене, бо я сам себе зараз боюсь. Розумію, що нахабнію, а опиратись не можу.

– Я це переживу... – тихенько посміхнулася Аліса.

– Дякую, – щиро зітхнув чоловік.

Вони пішли до «сіренької конячки». На вулиці вже зовсім стемніло, тільки яскраві ліхтарі на площі сяяли й сліпили. Вадим посадив свою гостю в салон, знайшов тиху музику, а потім взяв її рученьку і став тихо пестити шовковими вустами. Тепер Аліса не забирала руки. Їй було так солодко відчувати як ніжні уста торкаються шкіри, що бідолашна просто мліла від бажання дізнатись: як же він цілує «не руку»? А чарівний чоловік, наче знову почувши її думки, наблизився і ледве доторкнувся пухких дівочих губ. Він був неймовірно лагідним і неквапливим. Трохи відсторонився, заглянув у її збуджені очі та вдруге легенько спробував покірні уста. Від його ніжності й повільної жаги Аліса мимоволі затремтіла й прикрила повіки. Їй було навіть страшно подумати, що з таким чоловіком можна відчувати в ліжку...

– Ні, це буде не сьогодні, – наче крізь сон почувла вона.

– Як ти знаєш, про що я думаю? – благала відповісти.

– Не ти. Це я думаю про таке, у що розум відмовляється вірити. Чому ти не приходила так довго? Я шукав і майже зневірився...

– Поцілуй мене по-справжньому, – безсоромно попросила вона і не розуміла: як сказала це вголос.

– Ні! Я боюся, що не зможу зупинитись. А тут це неможливо, – легенько провів Вадим долонею навколо її личка і доповнив: – Яка ж ти прекрасна! Все життя я хотів відчувати свого янгола й ось ти поряд... Куди тебе відвезти?

– Я не хочу бути янголом, просто жінкою, – образилась Аліса.

– Прости мене за сьогодні. Обіцяю: ти будеш для мене всім. Тільки пізніше.

– Але вже й так одинадцять? – ще намагалась жартувати вона.

– Саме тому я відвезу тебе додому.

Він підвіз її до вказаного будинку та знову лагідно поцілував руку:

– Дякую за вечір. Дякую за те, що ти є. Не ображайся і повір: я тебе вже нікуди не відпущу. Ні за що в світі...

Спати Аліса не могла. До ранку крутилася в постелі й згадувала чарівний голос, прекрасні смарагдові очі та ніжні дотики. Здавалось, що він точно спустився з небес, аби звести її з розуму. Вперше в житті в ній вирували такі нав'язливі фантазії, що все тіло палало, наче в пропасниці.

Вранці дівчина була впевнена, що вони дуже скоро побачаться. Але пройшло два довгих дні, та спокусливий телепат з оксамитовим поглядом настирливо не хотів з'являтися у житті синьоокої красуні. Кожного дня Аліса одягалась на роботу, як на свято, та пестила за вушками справжніми французькими парфумами зі старої заначки. Вона звичайно могла сама набрати бажаний контакт, але не хотіла. І це була зовсім не гордість, просто після знайомства з Вадимом дівчина відчувала себе особливо покірною і дуже щасливою. Їй страшенно хотілося, щоб він покликав сам, хоч ця тиша все більше нагадувала жорстоку гру на витривалість. Нічого, вона витримає!

Розділ 3. Кохаю до нестями

В нагороду за чекання, на третій день, він раптово подзвонив.

– Вітаю, незнайомко! Вибач, будь ласка, справи відірвали. Літав до Вільнюса. Сьогодні повернувся. Я дуже скучив за твоєю посмішкою. Можна я ввечері під'їду? – заповнив Вадим емоціями ефір, та вона не слухала слів. Аліса заплющила очі й дякувала Богу, що її король-лев повернувся! За його граційність та неквапливість дівчина, з першої миті знайомства, нарекла його в душі саме так.

– Можна, – відповіла одним словом і замовкла.

– Прошу, не ображайся! Я виправлюсь, – цей ніжний баритон просто полонив розум.

Передчуваючи особливий вечір – Аліса все ж відпросилася додому і переодяглась у свій найсексуальніший гарнітур та тихо молилася невідомому диву. Мабуть, щоб не прогавити жаданий скарб, Вадим теж

припаркував свою «сіреньку конячку» біля самісінької адміністрації.

Коли дівчина вийшла з дверей, він миттю виліз з авто, але не побіг назустріч. Чоловік стояв, спершись на дах Форда, і замріяно танув оксамитовим поглядом лише на ній, забувши про світ навколо.

– Привіт, банкіре! Ти такий працьовитий. Керівництво, мабуть, в захваті? – грайливо нападала Аліса, а сама віддзеркалювалась в його очах шаленим хвилюванням і вже зараз не могла нормально дихати.

Та й у її кавалера відчувався піднесений настрій, а веселі ямочки просто літали на шовкових щоках:

– Мабуть, що в захваті. Але мені байдуже. Якщо одна красуня мене пробачити не хоче, ото біда!

Він ввічливо посадив її до авто і дістав з заднього сидіння, багрянні та пишні, з гострими довгими пелюстками хризантеми й поклав їй до рук. Наче дурман по салону розповсюдився ніжний, її улюблений аромат.

– А чому не троянди? Всіх намагаються спокушати саме ними? – спитала тихо.

– Тому, що ти не любиш троянди. А ці квіти – твоя слабкість, – доторкнувся він уже знайомим жестом до її руки й здавалось, що зсередини чоловіка зараз вирвуться ще два-три щасливих Вадими.

– Я Ланку просто вб'ю! Ну, все що завгодно розпатякає. Що ще я люблю? – загорілись хижими вогниками очі красуні, але тут вона зрозуміла, що бовкнула зайве.

– Може мене? – миттєво відреагував чоловік.

Дівчина сором'язливо опустила голівку, згадавши, що він уміє читати її думки, та Вадим допоміг:

– Вибач, що знову нахабнію. Просто я неймовірно скучив і зараз трохи не в адекваті.

Аліса пригортала до грудей чарівні квіти, насолоджувалась їх ніжними

пахощами та мовчки милувалась, як вправно чоловік веде авто. Їхали вони довгенько. Вже перебрались через міст на лівий берег і стали петляти по старій Дарниці. Дивно, але вона не питала: куди вони їдуть, а він не казав. Ця взаємна загадковість переслідувала їх відносини з першої зустрічі й шалено заводила. Від таємниці, що чекала попереду – все навколо здавалось особливо чарівним...

Біля старого триповерхового будинку, з високими вікнами, Вадим припаркував свого «сірого коня». Він дістав з заднього сидіння пакет із супермаркету та натиснув сигналізацію.

– Прошу, – пропустив заінтриговану дівчину у під'їзд і відчинив на другому поверсі масивні двері квартири.

Всередині було якось порожньо. Високі старовинні меблі самотньо тулились по периметру, а в кутку біля вікна розташувалось величезне гарне ліжко. Воно було заправлене шовковим фіолетовим простиралом та кілька подушечок були розкидані по ідеальній поверхні.

– Це твій дім? – тільки тепер спитала його Аліса.

– Тимчасовий, – загадково відповів він і допоміг зняти пальто. Потім поставив пакет на стілець і виніс одяг до передпокою. На зворотному шляху Вадим уже хазяйновито тримав у руках вазу з водою. Гостя ще раз глибоко вдихнула неповторний аромат улюблених квітів і повернулась так, що потрапила в його теплі обійми.

– Ой! – посміхнулась від несподіванки та не знала, що далі робити. А він хотів обійняти долонями її гарне личко, але раптом передумав і сказав:

– Господи, до такого чистого створіння треба торкатись найчистішими у світі руками. Перепрошую, я на хвилинку.

Аліса зітхнула і сіла на вільний стілець. «Що означало оте тимчасове житло? Чому він живе один і так скромно? Що взагалі діється в його житті?» – намагалась думати вона, а сама відчувала вогонь десь внизу живота і страшенно чекала невідворотного...

Він повернувся до кімнати вмитий і свіжий, але одягнений. Зазвичай,

коли дорослий чоловік приводить юну дівчину в невідому квартиру, то це може означати тільки швидкий і грубий секс. Але, здається, тут повинно було статися щось інше. Він поставив з пакета на стіл кілька пляшечок гарної альпійської води Evian Sport і виклав на круглу тацю величезні оранжеві персики.

– Взяв по дорозі. Вони миті. Я ретельно готувався. А можна тепер виконати те, що ти просила минулого разу?

– Я просила? – здивувалась Аліса.

– Так. Я завинив тобі поцілунок, – не в змозі більше чекати, він схилився і спочатку доторкнувся до її губ, наче знову питав дозволу. А потім дівчина відчула таке, чого не знала ще ніколи. П'янким і ніжним, пристрасним і нескінченним був його істинно чоловічий поцілунок. Від неймовірної втіхи Аліса ледве стояла на ногах, але він лагідно і міцно тримав її у своїх обіймах. Вона ще намагалась зрозуміти: де він знаходить цю чарівну отруту, щоб заповнювати всю її кожного разу, коли торкається? Тіло юної красуні зрадливо затремтіло, а збуджений до нестями чоловік милувався її невинною покірністю. З перших хвилин їх зустрічі доля навіщось подарувала володарю мовчазної насолоди та тендітній красуні злиття світів. Як дві краплинки цілого вони магічно тягнулись одне до одного.

В приміщенні горіло тільки нижнє освітлення і це додавало загадковості. Вадим неквапливо звільняв від одягу ще не завойований дорогоцінний скарб і сам був десь на грані втрати свідомості. Вражений її пишними рожевими груденятами й тонесенькою талією, він зірвав з себе легкий кашеміровий светрик і продовжував ніжно пестити дівоче тіло. В полоні бажань Аліса відчувала, як збивається з ритму спантеличене серце і, коли він тихо опустив її на холодний шовк постелі – солодко зітхнула.

Ось він наблизився до розпашілого личка і прошепотів:

– Сказати, що покохав – це не сказати нічого. Твоя поява подарувала мені незвіданий світ і я його шалено хочу...

Аліса не відповіла словами, а жадібно притисла до себе його міцний

спортивний торс і скрикнула від насолоди, наче від болю. А тихий стогін чоловіка лише підтвердив їх злиття: довгоочікуване й божевільне. Здається тепер вона вже знала відповіді на питання: як він цілує і, що можна відчувати з ним у ліжку?

Минулого разу дівчина просилась бути його жінкою. Зараз чарівний спокусник дарував їй це право казково і щедро. Не в змозі стримувати солодкі муки, Аліса жадібно стискала кулачками шовк постелі, бо неквапливі рухи короля-лева просто зводили з розуму. Ніколи раніше вона не повірила б, що можна відчувати таке надприродне блаженство.

Раптом, наче крізь сон, дівчина почула:

– Янголе мій, благаю, не заплющуй оченят. Нехай поглядами наші душі зіллються воєдино...

Вона підкорилась його наказу і просто захлинулась від ще неймовірніших відчуттів. Як від нестерпного болю щасливий чоловік періодично зводив шовкові брови й поринав в неї солодкими стражданнями так глибоко, що хотілося померти, аби залишатись в цьому стані назавжди. Саме тоді, ледь чутно, Вадим їй вперше сказав:

– Кохаю до нестями й хочу тебе навіки...

В ці хвилини він відверто милувався вродою й піком дівочого збудження, бо відчував, як розпашіле янголя напружилось. На мить вона завмерла, а потім щедро вибухнула гарячою вологою, даруючи чарівному коханцю неймовірну гордість. Від бурхливого, першого у своєму житті, оргазму Аліса ридала і не могла зупинитись.

– Що ти зробив зі мною? – тепер прикривши повіки, вона здивовано прислухалась, як по всьому ослаблomu тілу розтікався казковий нектар насолоди.

– Ти розпустилась, божественна квіточко... І лише для мене, – тихо пестив вустами її Вадим, аж поки не стихла. – Перепочинь, не буду мучити. Попити хочеш?

Аліса посміхнулась та ствердно закивала голівкою. Вона довірливо пила з його рук і обом це страшенно подобалось. Кілька краплинок упали

йому на груди й дівчина, забувши про свій неймовірний стан, тендітно випила їх вустами. Вадим голосно зітхнув, бо нестерпно жадав її пестощів. Тепер вона чула його потаємні думки й лагідно торкалась вологими губами десь біля могутньо пульсуючого серця.

– Зупинись... Я можу звикнути, – попросив він.

– А я й хочу, щоб звик. Щоб кохав мене отак ціле життя, – зізналась Аліса.

– Навіть не уявляєш, що ти зробила зі мною. Буду кохати ціле життя, як тільки захочеш, – відповів він своїм прекрасним баритонем і вже шалено хотів продовження того, що розпочав.

Для накопичених бажань ніч видалась занадто короткою. Солодка парочка, наче вулкан іноді затихала, а потім вивергалась з новою вогняною силою. Вранці вони поснідали кавою з персиками й разом прийняли душ. Невиховано підглядати за божевільно закоханими в шпаринку, тому просто повіримо на слово, що той душ навіть не здогадувався про деякі свої властивості...

Розділ 4. Нізачо не кину

Наступного дня кожен з них на роботі виглядав так, наче їх переїхав важкий подільський трамвай. Навколо блискучих від щастя очей Аліси застигли сині кола. Лана ніяк не могла зрозуміти: чому у подруги так тяжко проходять «ті дні»? Зазвичай дівчина не мала проблем зі здоров'ям в будь-який день місяця. А тут ледве дійшла до службового кафе і, як підкошена, звалилась на стілець. Дбайлива подруга принесла для них два замовлення, та коли взялась за виделку, не стрималась і запитала:

– Що? Зовсім хріново? Хочеш, у мене є крапельки з беладаною?

Алісі страшенно хотілося розповісти подрузі, що їй зовсім не «хріново», а божественно. Просто від неймовірних нічних вправ з коханим на красивому шовковому ліжку вона майже не може ходити. Та дівчина мовчала, щоб не наврочити. З появою в її житті таємничого банкіра – красуня миттю змінилася. Навіть від найближчої подруги вона міцно

ховала у собі чарівні сподівання. А після вчорашньої поїздки на Дарницю взагалі боялась зіпсувати або затьмарити, хоч подумки те, що сталося. Тепер вона покійно чекала вечора, аби сіренька конячка, на ім'я Форд, тихо під'їхала під будівлю адміністрації та понесла її щастя туди – на лівий берег, в порожній дім, але в його обійми.

Вадим подзвонив після обіду. Аліса чомусь припустила, що вони не побачаться і гострий біль різонув по закоханому серцю.

– Ти більше не хочеш мене бачити? – спитала вона дурницю.

– Яка ж ти в мене розпачлива і дурненька. Хочу! Можу! Буду після 19-ї, чекай, – розсміявся він і дівча від насолоди прикрило очі.

– Просто скажи це... – попросила вона.

– Кохаю до нестями й хочу тебе навіки, – млів його чарівний голос. Вона не відповіла, бо відчувала: як тяжко буде прожити без нього ще три години, що залишались до зустрічі.

Чоловік з'явився рівно о 19.00. Здавалосьь, його день теж був важким і довгим. Він виглядав трішки змарнілим, але таким піднесеним і осяяним, що фари біля адміністрації й близько не могли зрівнятись з вогняним оксамитовим поглядом. В авто він поцілував її рученята й Аліса відчула, що руки коханого тремтять.

– Ти чого? – запитала вона ніжно.

– Все добре. Але коли я тебе бачу, то тремчу від насолоди та ще не вірю, що це відбувається зі мною насправді, – збентежено, наче підліток, зізнався він. Аліса зітхнула й прошепотіла:

– Мені страшно...

– І мені теж. Але щастя не буває легким. Ходімо до нашого кафе. Спочатку треба попоїсти, бо не буде сил «для боротьби», – підморгнув щасливий чоловік і вони дійсно сходили на вечерю в уже знайоме кафе. Потім поїхали на Дарницю. Він гнав автомобіль так, наче боявся не встигнути й Аліса зробила йому зауваження.

– Але я страшенно скучив, – виправдовувався він. – І твої квіти нас, мабуть, зачекались...

Біля будинку збуджена парочка згадала, що треба купити води. Правда Евіан тут не знайшлося, і вони взяли Боржомі. Взагалі-то, яка різниця? Їм потрібен був порятунок від зневоднення, от і все. Сьогодні вже не треба було обережно, по краплинці, завойовувати довіру одне одного. Та й не вийшло б! Адже цілий день в обох туманилось перед очима від однієї лише згадки про вчорашнє злиття їх світів в безмежно солодку агонію кохання. В робочому процесі вони з нетерпінням поглядали на годинники, наче підганяли час, бо неймовірно хотілося повторення, продовження, нескінченності...

Зараз Вадим лагідно обіймав прекрасне юне створіння, що ніжилось біля його щасливого серця та раптом сумно сказав:

– Знаєш, я не можу без тебе дихати.

– Тоді давай будемо дихати разом, – випалила дівчина і не впізнавала сама себе. Від учора їй було байдуже, як до сорому, так і до цілого світу. Своїми почуттями чарівний король-лев, миттєво, перетворив її на спокусливу левицю.

– Я тільки «за», янголятко моє щире. Але нам треба поговорити. Дай слово, що не кинеш мене, коли розповім, – якось винувато попросив Вадим.

І розумна дівчина звичайно ж здогадалась, до чого готує її ввічливий і страшенно закоханий чоловік. Щоб припинити його страждання, вона сама спитала:

– Що все зовсім не так просто, як хотілося б? Ти одружений?

Він ще ніжніше стиснув її в обіймах і позаздрих сміливості свого янгола. З першої зустрічі вона зачаровувала вмінням іти напролом.

– Не ображай мене, будь ласка. Коли я тебе побачив, то забути вже не міг. Але нізащо не підійшов би, якби був одружений. Хоча ти права: сім'я в мене дійсно була і навіть є донька.

– Вибач, я не хотіла. Просто після всього, що між нами діється, я панічно боюся втратити подарований тобою світ, – щасливо посміхалась Аліса і відчувала, що кохає ще більше. А крім того тепер було ясно: звідки в ньому стільки уваги та ніжності до жінки? Ймовірно, цьому його навчила любов до донечки.

– Дякую, що допомогла. А я боявся... Так, значить, не кинеш?

– Нізащо не кину. Хіба, що накажеш. Але тоді я помру, – зізнавалась у своєму безмежному коханні Аліса і він почув її, бо довго і лагідно цілував чарівне личко.

– Не накажу... Я збожеволів від тебе раз і назавжди, та з кожним подихом ти стаєш мені все ріднішою. До тебе я навіть не здогадувався, яким прекрасним може бути життя на землі. Тепер я хочу прожити у твоїх обіймах років сто, а потім попрошу у Бога ще вічність для нас. Не бійся – моя сім'я в минулому. Але доньку я, звичайно ж, люблю.

– Як багато зізнань відразу! – зітхнула Аліса.

– Мабуть, – згодився він і, скинувши свою тяжку ношу, повеселішав: – Нумо знайомитись заново? Мене звати Назаренко Вадим Георгійович. Мені тридцять три роки, два з яких я уже розлучений. Після другого курсу універу ми на Київському морі влаштували студентську вечірку, з феєрверками та запливами. Там було стільки випито, що на ранок я взагалі нічого не пам'ятав, а згодом виявилось, що одна з моїх однокурсниць вагітна. Хоча ні! Тоді ще Стас залетів з однією іноземкою, але вони скоро розбіглися. А Томка з першого курсу ганялась за мною, наче навіжена й от коли я був п'яний, мов чіп, втілила свою мрію в життя. Ми робили потім тест на батьківство і Даринка, дійсно, моя донька та це не додало нам щастя. Промучились ми під одним дахом цілих десять років. Жили: кожен у своєму світі, а потім вона сама захотіла розлучення. Я завжди буду допомагати своїй малій, але нашого з тобою неймовірного щастя це ніяк не зачепить. Сподіваюсь, що моя чарівна і мудра земна половинка повірила мені та простила. Я ж не знав, що на світі живе моє єдине солодке кохання. Хоча тоді ти була ще зовсім маленька. До речі, це дім того самого Стаса. Він зараз у Мілані на заробітках, а я у нього тут за сторожа. Та вчора ти

дала мені крила і я побачив з тобою рай. Не забирай його у мене, будь ласка, – закінчив свою частину зізнання Вадим і покійно причаївся, чекаючи її вироку.

Аліса гірко посміхалась і вирішувала: чия правда страшніша? Хоч це було очевидно. Її коханий дорослий чоловік чесно зізнався, що має звичайне минуле, а з нею дуже хоче прекрасного майбутнього. А як їй, нещасній, звалити на його добру і щиру голову свою страшну біду? Хоч не сказати – буде набагато гірше. Підлі «родичі» миттєво проінформують його такими подробицями, яких нормальна людина просто не витримає. Вона повинна розповісти все!

Зараз у кімнаті зависла напружена тиша і бідолашний закоханий, не відаючи істинних мотивів її мовчання, навіть після палких зізнань, розхвилювався:

– Щось не так? Не треба було настільки докладно розповідати?

– Господи! Правду кажуть, що чоловіки наче діти. Дякую, за щиру розповідь. Все добре. Ти просто ще не розумієш: як могутньо прикував мене до себе. Бо я тепер живу і дихаю одним на світі, приймаю все твоє і нас уже ніщо не розлучить...

Від таких красивих стверджень Вадим засявав і знову притис Алісу до себе:

– Боже, який я радий! Дівчинко моя кохана, ти права: за наш неповторний світ можна віддати все, і ми будемо захищати та любити його. Я взагалі не знаю: як жив без твого гарячого серця і світлого розуму? От сьогодні зовсім працювати не міг! На моніторі та в паперах бачив лише небесні очі, а на губах відчував твій солодкий смак і аромат. Я божеволію від спогадів про кожен мить з тобою і в тобі...

Він пристрасно цілував її скрізь і вже точно не був готовий зараз слухати ніяких історій. Донедавна, дорослий і стриманий чоловік, тепер все частіше нагадував збудженого підлітка. Такого, що вперше з юною красунею пізнавав ще незвідані таємниці кохання.

Розділ 5. Тобі не почулося

Трохи пізніше, коли задоволена й знесилена парочка відпочила солодким сном в ніжних обіймах, Аліса спитала:

– Покажеш мені свою донечку?

– Так, звичайно, – він взяв телефон і відкрив галерею з текою «Доця».

Від несподіванки вона навіть зойкнула, бо побачила модну дівчинку-підлітка, з подружками та хлопцями.

– Господи! А скільки ж їй років?

– Майже твоя ровесниця, – пожартував щасливий чоловік. – Скоро буде тринадцять. У неї навіть хлопець є, хоч я від того щастя зовсім не в захваті. Це моя колишня розводить романтику.

– Ну, нічого собі! Яка ж вона гарнюща і має твої очі... А якщо дівчинка образиться на мене за тата? – розгубилась Аліса, адже донька Вадима дійсно було лише на вісім років молодша за неї.

– Не знаю, ця може! Але я хотів би, щоб ви були подругами. Господи, яка ж ти в мене ще маленька і страшенно кохана...

Вадим блаженно пригортав до себе юний скарб і раптом серцем відчув її тривогу:

– Що? Не хочеш дружити з моєю малою? Та й не треба, тільки не сумуй, будь ласка.

– Я не тому така... – настирливо зітхнула Аліса.

– Тоді чому? Розкажуй, я хочу знати про тебе все. Хоч повинен зізнатись, що мій товариш, начальник служби безпеки нашого банку, вже склав доволі якісне твоє досьє.

– Навіщо? – здивувалася дівчина.

– Вибач, професіональні навички. Коли я вперше побачив тебе в адміністрації – ти навіть не помітила, а я запав відразу і дуже хотів знати: чи вільна? Тому і попросив Славка допомогти пізнати таємничу незнайомку ближче, – веселився Вадим.

– І що ж такого ти знаєш про мене?

– Все, що мені треба! На той момент у тебе не було хлопця і це мене страшенно порадувало. Знаю, що в тебе є батьки й старша сестра. Що ти педагог за освітою і працюєш у відділі по роботі зі зверненнями громадян. А ще ти щира і неймовірно красива. Мені цього більше, ніж достатньо.

– Боюсь, що ваш банківський професіонал не зовсім якісно виконав твоє прохання. Я розповім тобі таке, чого не пишуть в досьє. Тільки пообіцяй, хоч я не в праві вимагати, що не розлюбиш мене, дізнавшись правду.

– Клянусь життям, що немає у світі такої правди, яка б розлучила нас. Говори, я готовий почути весь твій біль, – рішуче кивнув Вадим.

Дівчина тяжко зітхнула і почала здалеку.

– Зі старань твого Славка ти вже знаєш основне. Та в документах не пишуть про любов ближніх. А вона у нас в сім'ї однобока. Моя старша сестра для батьків була всім; а я – тягарем, нещастям, білою вороною. Це не мої слова, а матері. У твоєму досьє, скоріше за все вказано, що між сестрами різниця в десять років. Тому коли я ще старанно навчалась в школі, моя старша вже шукала напасті на свою голову. Перший її хлопець привіз з війська вагітну дружину і як кажуть «понеслось». З розпачу вона вийшла заміж за одного ресторанного алкоголіка і майже відразу розлучилась та позбулася його дитини. Третя напасть з'явилась в її житті, коли мені було, як зараз твоєї доньці. Вони одружились і цей теж запив, загуляв. Може тому, що вона в нас трішки лінива й байдужа. Де вона їх знаходить, не знаю, але ж всі її обранці рідкісні покидьки. От тоді вони з матір'ю і вирішили подарувати йому мене, як живу іграшку, щоб хоч цей залишився...

– ...Вибач, що? – шокований почутим, перебив її розповідь ввічливий чоловік.

– Так. Тобі не почулося. Мати й сестра систематично підкладали мене чотирнадцятирічну під цього виродка, а я нічого не могла вдіяти. Мені було соромно і страшно. Я не йшла до поліції, бо вони сміялись і

казали, що мені ніхто не повірить.

– Господи! Але в це дійсно неможливо повірити! – протер руками лице Вадим. – Прости. Я слухаю...

– У мене в школі був хлопець. Ми з ним просто дружили, з дитинства. Шкільний хуліган, музикант і любитель поганяти на мотоциклі. Та мабуть, саме за приязнь до мене родичі його страшенно зненавиділи. Коли Віталій пішов до війська – ми жваво переписувались і навіть після його повернення планували одружитись. Я дурепа цього не приховувала. А мої панічно боялись можливих наслідків, бо він був шаленим правдолюбом. Тоді й вигадали для мене історію з його зрадою та уявною дитиною. Я повірила і порвала з ним, адже боюсь брехні та зрад найбільше у світі. Звичайно, це було дуже боляче і хотілось померти. Лана мені допомагала триматись. Коли він повернувся – у нас була щира розмова і з'ясувалось, що ніякої «іншої» в нього не було. Він хотів помиритись, а мені вже було байдуже. Вигоріло якось все дуже сильно і світ став жахливо сірим. Я замкнула душу і знала, що більше нікого туди не впускаю. Потім наші маразматика, традиційно до свята, замовили банкет. Тоді ти й запросив мене на танець і світ, миттєво і магічно, знову став кольоровим. Зараз мені здається, що то весь час була не я. А з тобою наче прокинулась від сну і готова на що завгодно, навіть на смерть, якщо це буде ціна за твій світ – неповторний і прекрасний... – сказала і притихла.

Дорослий і досвідчений чоловік, шанований працівник фінансової установи, який міг запросто укладати серйозні угоди та розв'язувати складні питання; розлучений батько дівчинки-підлітка – мовчки сидів на ліжку, наче заморожений і ніжно пестив голівку своєї нещасної коханої. А вона відвернулась від нього і, обхопивши подушку рученятами, тихо плакала. Від неймовірно важкої інформації Вадима охопив такий розпач, що він намагався зібрати думки й слова, а вони зрадницьки сипались і не складались до купи... Ні в яких книжках, чи кіно нічим подібним він не цікавився та зараз точно знав, що повинен підтримати та розрадити ту, яка після всього пережитого повірила саме йому. Чоловікові було навіть соромно за свої нарікання на життєві труднощі. А як же ця, маленька прекрасна дівчинка, може так нещадно тримати в собі страшний біль та ще й віддавати йому стільки тепла й

любові?

Щоб не затягувати важку паузу, Вадим глибоко зітхнув і заговорив лагідно та тихо:

– Ти прости мені, кохана, що мовчав так довго. Спочатку злякався твого мовчання, а ось тепер і сам не знаю: де знайти слова, щоб сказати як тебе люблю... Та не потрібні мені твої зізнання, бо то не твій гріх – неприпустимий і жахливий. А за твою чесність і мужність я ж кохаю тепер іще більше. І не знайдеться у світі сили, щоб розлучила нас. Ти – найпрекрасніше найрідніше створіння в моєму, раніше пустому житті, і я тебе нікому не віддам. Знаєш, у моїх мріях все повинно було відбуватись поступово і чарівно, але тепер ти переїдеш сюди до мене завтра ж. А потім я буду молити твоєї руки, бо серце коханої, думаю, мені вже трішечки належить. Ще я хотів би бути чаклуном і стерти всі твої погані спогади. Та я звичайна людина, що кохатиме тебе довіку. Скажи: а його ти вже більше не любиш?

– Господи! Кого? – підняла Аліса припухлі оченята.

– Того хлопця, шкільну любов.

– Ні! Він хороший, але ж то було майже дитинство. Його навіть в місті немає. Віталік одразу поїхав до родичів у Харків і більше я його не бачила. Та й навіщо? Хай собі буде щасливий. Я розповіла тобі все-все і страшенно рада, що між нами нічого не змінилося. Бо я кохаю і хочу тільки тебе на все життя, чи на сто життів, на скільки побажаєш. Прошу єдине: забудемо все і будемо жити від тих тварюк в паралельному світі. Тільки б не згадувати більше...

– Ну, це вже як вийде. Такого прощати не можна. Вони повинні відповісти за твій біль. Звичайно ж без твоєї участі, крихітко моя, – дивно засяяли очі Вадима.

– Ні! – скрикнула Аліса. – Якщо тільки мене кохаєш: пообіцяй, будь ласка, що ми викреслимо їх раз і назавжди.

– Все-все. Обіцяю! Просто не стримався й уже забув. А зараз я дуже хочу, щоб ти перестала плакати та посміхнулась, як умієш робити це

тільки ти. Ну, дивись, оченята червоні. Куди це годиться? Ти ж у мене красуня! Поцілуй мене і будемо спатки. Завтра буде гарний день і ми почнемо разом нове життя. Іди до мене. Солодких снів, моя краплиночко!

Вадим ніжно обіймав свою бідолашну кохану і тихо цілував в гарячу від переживань голівку, хоч сам заснути не міг. Тепер у нього раптом з'явилось стільки нових думок та не вирішених питань, що спати явно скасовувалось.

Розділ 6. Будь моєю дружиною

Наступного дня Аліса, дійсно, зібрала сякі-такі речі та повезла валізу до виходу з дому.

– Що? У вашій божевільні вже почалися відпустки? – звичайним неприязним тоном запитала у дівчини сестра. Товста і нахабна, вона стояла посеред маминої кухні й запихалась вчорашніми пиріжками, розтрушуючи крихти по підлозі.

– Так, почалися, – байдуже промовила Аліса і була рада, що крикливої матері зараз немає вдома. Інакше вийти спокійно вона точно не змогла б.

Щоб уникнути «родинної зустрічі», дівчина спеціально попросила коханого залишитись біля авто на сусідній вулиці. Спочатку він був проти, але настирлива красуня довела, що так буде краще. За рогом, чоловік миттю опинився поряд і схопив її рожеву валізку.

– І це все? Не хочу порівнювати, але моя колишня на пляжний вікенд тягала речей більше. Вибач, маленька! Більше не буду, – радо поклав він збіжжя коханої в багажник і відчинив для неї дверцята.

– А я думала, що високі манери уже в минулому. Пробач, ляпнула дурницю, – схаменулась Аліса. – Благаю, Вадичку, поїхали звідси геть.

Чоловік виконав її прохання і Форд уже легко нісся швидкісною трасою міста. Вадим знову пошукав тиху музику і був на диво радісним та загадковим, а оксамитові очі просто спопеляли шлях попереду.

У квартирі на Дарниці стояв накритий святковий стіл, з білосніжною скатертиною та золотавими свічками посередині.

– Що це? Коли ти встиг? – здивовано замерехтіли сині оченята переселенки. А її суджений, з ніжною посмішкою на вустах, уже ніс з холодильника ігристе вино і страви з експрес-доставки.

– Ти ще навіть не уявляєш: який я готую смачнющий борщ і курочку на грилі. Я ж у тебе – знахідка для домогосподарства! Будь ласка, візьми на кухні келихи. Я їх гарно вимив. А то ігристого тут ні з ким не куштував, а у Стаса в засіках усе мохом заросло, – як справжній господар ділився інформацією Вадим, а сам просто саяв.

Дивлячись на його шалений настрій Аліса миттю забула, про бурхливі й неминучі зміни у своєму житті. А коли принесла келихи, то чоловік уже запалив свічки та став чомусь серйознішим.

– Я чув ти любиш французький мускат? – талановито тихо відкрив він пляшку.

– Ти й це про мене знаєш? – підхопила його радість Аліса.

– Зоренько моя, ще трішки – й ми будемо знати одне про одного все-все. Я цього страшенно хочу.

Зараз він наповнив келихи жовтими бульбашками та раптом опустився на одне коліно. Вадим дістав з кишені маленьку червону коробочку, відкрив її й Аліса мало не скрикнула від краси, яку побачила. Вона перевела зачарований погляд на щасливого чоловіка та почула неповторні й жадані кожною дівчиною слова:

– Доле моя кохана, зроби мене найщасливішим у світі – будь моєю дружиною...

В очах у неї спочатку стемніло, а потім здалося, що сонце впало поряд зі столом. Аліса дивилась на Вадима оченятами, повними сліз і шепотіла:

– Так! Я буду твоєю навіки...

Він одяг їй на пальчик прекрасну обручку й заколисав на руках:

– Дякую! Господи, який я щасливий! – він цілував її гаряче від хвилювання личко й невідомо, чи був ще в когось на землі прекрасніший вечір, нехай і в чужому домі?

Вони пригубили вина, але до їжі діло не дійшло. Та й випивка була їм зараз ні до чого. Шалено сп'янілі від того, що сталося буквально через кілька днів після їх фатальної зустрічі – Аліса і Вадим не пам'ятали зараз більше нікого у світі. Бувають же такі чарівні збіги на землі: шукаєш ціле життя, а знаходиш миттю і назавжди! І нехай, як і у будь-кого, у них не все складатиметься гладко, але ж як божественно виглядає це вічне неземне КОХАННЯ!

В магічному чужому ліжку, що так раптово і міцно поєднало цих блаженних, Аліса милувалась чистою краплинкою діаманта у себе на пальчику і тихенько шепотіла:

– Я зараз навіть дихати боюсь, щоб не порушити того, що сталося. Господи! Який же ти неймовірний! За що мені стільки щастя?

– А мені за що? – поглинав її палкими оксамитами очей Вадим і серйозно доповнив: – Ти наче божественний янгол зійшла до мене з небес і я не знаю слів, щоб дякувати тобі за це. Давай завтра з'їздимо спочатку до РАЦСу, а потім подумаємо, де будемо вінчатися.

– Коханий мій, навіщо стільки всього? Хіба не достатньо буде РАЦСу?

– Ні за що у світі! Ти боже створіння і я присягатиму кохати та оберігати тебе, саме перед Богом...

Від цих слів у Аліси по тілу поповзли мурашки й вона тяжко зітхнула:

– Прошу: не говори так проникливо, бо я зараз заплачу.

– Ти не повіриш, але я тепер теж часто хочу плакати. Так мені добре з тобою... А зараз вибирай: будемо плакати від кохання чи все ж підемо чогось поїмо? – згадав король-лев, що дуже голодний.

– Спочатку друге, а потім перше. Згода? – розсипала чарівний сміх наречена.

– Згода. На все згода. Навіть якщо ти захочеш впасти зі мною в безодню – я погоджусь. Бо про це мене попросиш ти, – запевняв в дитячих дурницях її дорослий чоловік так переконливо і щиро, що неможливо було не повірити.

З усього виходило, що навіть для стрімкого сучасного світу – доленосні події в житті Аліси та Вадима відбувались аж занадто швидко. На третій зустрічі, в чужому домі, вони відчули надприродний зв'язок, наступного дня – дізнались про найпотаємніше з життя одне одного, а п'ятого дня – досвідчений і серйозний фінансист Вадим Назаренко попросив руки юної красуні. Їх шалено щасливе життя набирало просто запаморочливих обертів та здавалося казкою.

Майбутні Назаренки вже побували в РАЦСі та подали заяву про одруження. Для вінчання ж вони одностайно обрали неповторну Андріївську церкву. Тепер Вадиму було зовсім не до банківських справ. Мабуть, через неймовірно осяяні щастям очі та практично дитячу поведінку, керівництво фінансової установи зараз не дуже довіряло своєму ведучому спеціалісту. А він, окрилений власними чудесними проблемами, ганяв на безвідмовному конику Форді по Софіївській Борщагівці зі спритним місцевим ріелтором та Алісою, в пошуках гарного й не дуже дорогого помешкання.

Будинок прекрасна парочка шукала недовго. Гарний двоповерховий особняк на Шевченка, з басейном на задньому дворі та розкішними кущами троянд, що хазяї залишили на щастя новим власникам – припав до душі обом відразу. Талановитий фінансист миттю розрахував доволі вигідний кредит. А його маленька хазяєчка причепурила житло Стаса так, що Вадим зовсім не впізнавав свій колишній притулок. Після смачної домашньої вечері, він розчинявся поглядом в її небесних оченятах і ніяк не міг збагнути: за що доля так неочікувано нагородила його щедрим подарунком? Після втрати батьків, дитбудинку, навчання і тяжкої праці для досягнення певного статусу у фінансовій системі, а ще після нещасливого шлюбу й розлучення – зараз світ здавався Вадиму справедливим і врівноваженим. А хіба можна за всі ті поневіряння отримати від життя більшу нагороду ніж ту, що й зараз ніжно щебече в його обіймах?

– Ні, ти зізнайся, бо я й досі не розумію, – грайливо зазирала Аліса в смарагдові очі коханого чоловіка та легенько збуджувала його під ковдрою: – Чому після нашого першого танцю ти більше навіть не поглянув у мій бік? Що так не сподобалась?

Від її шаленого кокетства Вадим починав втрачати розум, але взаємна гра «на витривалість» заводила неймовірно:

– Так, не сподобалась! Як зараз, відчуваєш? Два роки бачити жінок не міг, а ти з'явилась і завоювала миттєво і навек. Я ж тоді за столом, від болю, дихати боявся. От зараз за мої страждання карати буду!

– Хоч до ранку... – прошепотіла гаряче Аліса.

Розділ 7. Був чоловік і пропав

У щедро випитих ночах кохання закінчився їх березень і наставали дні, коли все зеленіло, розквітало та готувалось дарувати людям тепло весни.

Аліса чекала дзвінка коханого, щоб їхати замовляти весільний банкет. Задзвонив телефон і вона схопила трубку:

– Любий, я спускаюсь.

– Це ж з кого ти там спускаєшся? – почула дівчина хамовитий голос сестри й застигла від огиди та навіть страху.

– З Карпатських гір. Чого ти хочеш? – дуже змінився тон Аліси, бо тепер вона могла перегризти горлянку кому завгодно, хто посміє доторкнутись до її неймовірного щастя.

– «Любий» кажеш? А як же відпустка? Виявляється, ти нікуди й не їздила. Тоді де ж ти кинула свої мілкі кістки? – бурмотіла ображена дивною нещирістю маленької сестри Віра.

Аліса трішки зловтішно посміхнулася і подумала: наскільки тупою треба бути, щоб повірити першому, що почула від неї ця низька у своєму розвитку потвора? Але вона повинна захищати власний рай і дівчина байдуже повторила питання:

– Так чого ти хочеш? Що, без мене підлогу нікому мити? Вибач, але тобі не зашкодить схуднути та спробувати себе в прибиранні. Бувай, мені ніколи.

Вона натиснула відмову і сама набрала Вадима.

– Мене «родичі» вдома зачекались. Сьогодні Віра дзвонила, – відразу в авто пожалілась коханому.

– Віра? А хто це? – чарівно посміхався Вадим і, здається, був від її страхіть на відстані іншої планети.

– Ти ж складав з другом моє досьє і не пам'ятаєш: як звати мою старшу сестру?

– Квітонько моя, я тебе прошу! Вони для мене не існують. Ти ж сама взяла з мене обіцянку і я її виконую. А чого їй треба?

– Цікавилась: де я живу. Сказати адресу? – ніжно пестила його потилицю Аліса.

– Та щас! – весело відізвався Вадим і повернув авто у двір ресторану.

Парочка замовила чудове весняне меню, на невеличку компанію, і тепер тільки залишалось дочекатись прекрасного моменту.

Далі Назаренки поїхали, щоб подивитись: чи правильно робітники розставили меблі в їх оновленому домі.

Вадим був задоволений роботою і щедро розраховувався з хлопцями. Аліса бігала на другому поверсі та щось поправляла, а потім радісно відізналась згори:

– Коханий! Я й досі не розумію: навіщо нам кругле ліжко? Від нього тут все якесь маленьке стало...

– Це ти в мене маленька і тому не розумієш, що я хочу кохати тебе на всі сторони світу. З самого початку, у Стаса, я мріяв саме про таке. Пам'ятаєш, як одного разу, в запалі, ми ледве не покалічилися на краєчку його полігону? І, знаєте пані дизайнер, у нас кругом так

казково, що я просто змушений особливо віддячити Вам за талановиту працю, – жартома прошепотів на вушко їй Вадим, по-студентськи через сходинку, піднявшись нагору.

– Що ти робиш? Нам же ще на роботу! – намагалась зупинити його шаленства Аліса, але її наречений уже так завівся, що від одягу на них залишились тільки чарівні посмішки.

– Іди до мене на ручки... – промовив він своїм неповторним баритоном і надійно вмовився посередині диво-ліжка. Наречена підкорилась його волі й, на колінцях, попрямувала по пружній поверхні обновки. Обійняла його і хотіла звичайного дива, але король-лев неквапливо тішився своєю слабкістю – пишними рожевими грудьми красуні.

– Я більше не можу... – прошепотіла до нестями збуджена жінка і поглядом благала милосердя.

– Ніколи не перестану захоплюватися твоєю жагою, – відповів Вадим і тільки тепер обережно посадив її до себе «на ручки». Аліса скрикнула від гострої насолоди, а чоловік не відводячи зачарованого погляду від її очей, притримував за талію і плавно керував пристрасними рухами своєї богині. Час від часу, не в змозі контролювати себе, гаряча коханка відкидала сп'яніле тіло назад і божеволіла від часткового занурення. Тоді Вадим давав їй хвилинку розгорітись ще більшим вогнем та притягував до себе, щоб бачити казкові очі й продовжувати пестощі.

З першої ж зустрічі вони злилися неймовірно, але такої неземної муки та єднання не відчували ще ніколи. Тепер блаженні говорили між собою тільки палкими серцями, і в якусь мить Аліса почула його неповторний голос:

– Доле моя, нехай це станеться зараз...

– Так! Я дуже давно чекаю... – миттю погодилась наречена і щасливий чоловік просто вибухнув життєдайним вогнем, вперше абсолютно незахищено, бажано і свідомо. А вона утопала в його оксамитових очах покірною вдячністю і ніжний стогін найщасливішої у світі жінки стелився десь під високими стелями їх сімейного гніздечка.

– Моя крихітка вже знає: навіщо нам це ліжко? – посміхався страшенно задоволений тим, що сталося Вадим. – Полеж ще трішки, нехай звикають жити у тобі, – ніжно пестив він її пульсуючий животик і розумів, що скоріше за все, нині вони зробили дитинку. Потім не стримався і випалив: – Я вже бачу тут наших діточок, багато-багато. Ти ж не проти трішки розтовстіти?

– Категорично проти! На діточок – згодна, а товстішати – ні за що! Добре? Ой!..

– Ти чого? – обійняв її уважний чоловік.

– Бо від нашого «човника» я зовсім втратила рівновагу. Твоя камасутра казкова! Тільки ніжки тепер трусяться, як у курчати, а до роботи все повинне пройти, – намагалась мужньо триматись розбещена його безмежним коханням Аліса і відчувала всередині просто медову насолоду.

– Боже, як гарно сказала! А ти й схожа зараз на маленьке чарівне курчатко...

– Ні-ні! Перестань, будь ласка, бо так ти до своїх банківських справ сьогодні точно не доїдеш, – відкараскалась від його обіймів Аліса, а в її серці вирувала весна.

Підходила дата, якої щасливі молодята чекали з нетерпінням і особливим трепетом.

Правда й родичі Аліси вже звідкись дізнались, що їх маленька, ображена і нікому не потрібна раніше дівчинка, знайшла своє палке кохання і виходить заміж за успішного фінансиста. Лана клялась подрузі, що не випустила й пари з вуст і, закохана у своє нинішнє життя юна жінка, вірила подрузі. Але в апараті було ще багато заздрісних пліткарок і навіть не знаючи ніяких подробиць – вони все одно сплітали своє липке павутиння...

А схвильований таточко довго боявся, та все ж познайомив поки єдину доньку з майбутньою дружиною. Зустріч виявилась доволі приємною. Звичайно ж у сучасного підлітка в голові була страшenna каша, та юну

татову наречену дівчинка сприйняла щиро й безболісно. Правда, Вадиму довелось-таки задобрити малу найновішим айфоном і виснажливою поїздкою по модних бутіках, в пошуках вишуканого вбрання на його весілля. Але дівчинка, що душею і тілом належала соцмережам, зовсім не претендувала на перше місце в батьківському серці.

Зараз Вадим зустрів у Бориспільському аеропорту свого вірного друга Стаса і віз його додому, в славнозвісну дарницьку квартиру. Невідомо як, але товариш знайшов спосіб вирватись на весілля до Назаренків.

– Назаре-брате! А я чомусь пропустив: де ви познайомились? – жартома спитав його турист.

– Та йди до біса, Валігура! Я стільки разів розповідав, а ти носиш свою дурну борідку і забуваєш все, як старий маразматик. Моя кохана зіронька спустилась до мене з небес.

– Ага, і тоді ви танцювали під «Speak Softly Love» Ніно Роти? А ти знаєш, що він народився в Мілані?

– Ні, не знав. То це так ти нічого не пам'ятаєш, злодюго? – жартував про минуле друга Вадим, бо начебто саме через фінансові розтрата півтора року тому, Стас ледве не потрапив за ґрати. І якби не вірні друзі, то нахабний тодішній фінансовий керівник таки втік би за кордон, зваливши на підлеглого свою аферу. Та саме Вадим Назаренко і начальник служби безпеки Крук В'ячеслав Янович просто зі шкіри вилізли, щоб врятувати невинного. Після цього Стас покинув стіни рідного банку і поїхав працювати, по контракту, до Італії. Здається, тепер він зовсім не шкодував про ті зміни. Але знайти своє щастя, навіть в іншій країні, де було аж занадто багато прекрасних землячок – так і не зміг. І зараз, дивлячись на те, як Вадим майже в невагомості від шаленого кохання, веде авто – заздри товаришу справжньою білою заздрістю і бажав йому всього найкращого.

– Я вже не можу дочекатись, коли познайомлюсь з твоєю зіронькою, – в нетерплячці сміявся Стас.

– Ти спочатку заново познайомишся зі своєю халупою і не впізнаєш її.

Бо моє маленьке диво зробило з неї рай. Стасе, там у тебе ми дійсно пізнали рай і залишимося в ньому навіки. Досі повірити не можу, що я старий дурень закохався в мою юну квіточку, як шестикласник. Коли побачив вперше – думав, що марю. Потім доторкнувся і зрозумів, що треба діяти, бо вкрадуть. Але коли наш божевільний зв'язок підтвердився, обоє зрозуміли, що уже нічого не стра

шно. Ми навіть не сваримось, не виходить. Коли я дивлюсь в її небесні оченята – світ перестає існувати і є тільки вона, єдина у світі.

– Був чоловік і пропав... – радісно підпирав рукою голову Стас, замріяно дивлячись на свого старого друга й страшенно хотів познайомитись з тією, що зробила з нудного фінансиста невиліковного наркомана кохання.

Розділ 8. Неймовірне маленьке диво

Днями, після відвідин РАЦСу, закохані офіційно стали Назаренками й тепер весільний кортеж прямував до Андріївської церкви. Звичайно всі були вимушені трішки пройтись, бо вузька бруківка Андріївського узвозу зовсім не пристосована до паркування там лімузинів. Щоб кохана не зіпсувала черевички – Вадим миттю підхопив свій скарб на руки та поставив лише на сходах прекрасної церкви. Потім подав їй свою сильну руку і жінка згадала, як він вперше доторкнувся до неї в ресторані. Від хвилювання голівка нареченої пішла обертом, але окрилена щастям юна принцеса ніжно посміхнулась і, граційно притримуючи весільну сукню, зайшла з коханим під купол Божого храму.

Місцевий розпорядник розмістив усіх, згідно з процедурою урочистості, і гарний сивий священник спочатку наставляв Алісу і Вадима на праведний життєвий шлях, а потім надав обом можливість сказати одне одному про найголовніше, з дозволу Господа. Здавалось в житті Вадима Назаренка було вже багато зворушливих моментів: випуск з універсу, народження доньки, укладання мільйонних угод, але наразі він так страшенно хвилювався, що його красивий баритон помітно тремтів. Та як тільки чоловік заглибився в прекрасні сині очі дружини – світ знову зник і, взявши мікрофона, він заговорив:

– Єдина моя, кохана! Зустріч з тобою – найщасливіша і найголовніша подія в моєму житті. Дякуючи тобі я пізнав справжнє кохання та мої почуття до тебе з кожним днем міцніші й неповторніші. Я радий кинути до твоїх ніженьок цілий світ і виконати будь-яке твоє бажання. Клянусь, що буду поряд з тобою завжди й в усьому, поки смерть не розлучить нас.

Аліса стерла з личка сльозинки й тихенько взяла з його рук мікрофон. Вона ніжно посміхалась і теж бачила в цілому світі тільки його оксамитовий погляд:

– Коханий мій! Ти найрідніший і найважливіший у моєму житті. Моя опора і щастя. Я не відаю, як жила не знаючи твого кохання і тепла. Клянусь, що всі негаразди я пройду поруч з тобою і мої почуття до тебе ніколи не згаснуть. Я хочу, щоб ми прожили разом довге щасливе життя, доки смерть не розлучить нас.

Для співробітників церкви це була звичайна пара з сьогоднішнього списку. І були обручки й доленосний поцілунок, привітання нечисленних щирих і добрих друзів – в гарний весняний день. А от для Аліси та Вадима світ знову став іншим, тепер справді, єдиним і неповторним. Далі був невеличкий банкет і танець молодят. Було багато селфі та навіть Лана танцювала зі Стасом. Але нічого подібного як в Аліси та Вадима, звичайно, ж не сталося. Бо, навіть у Бога, не кожного дня в діловому щоденнику записано: «З'єднати прекрасним коханням дві чисті земні душі – навіки».

Лімузин привіз, втомлену подіями й публічністю, парочку додому. Вони прийняли душ і миттю заснули на прекрасному круглому ліжку. З величезного вікна другого поверху було видно, як гарно сідає сонце. Закохані та рідні – Аліса і Вадим спали посміхаючись, і бачили зараз чарівні сни зі свого майбутнього.

Ближче до ночі Аліса прокинулась і, натиснувши маленький нічнийок, стала тихо милувалась своїм прекрасним коханим чоловіком. З першої миті їх доленосної зустрічі вона обожнювала кожну клітиночку його

мужнього і красивого обличчя: чарівні шовкові брови та звабливі вуса бездоганної форми. Ці солодкі ніжні уста, що завжди зводять її з розуму...

Коли Вадим відкрив очі, дружина всім серцем поринала в його окрилену душу.

– Моя дружина: перед Богом і перед людьми. Господи, який же я щасливий. Як безмежно тебе кохаю. Що мені зробити, щоб подарувати тобі ще більше щастя? – прошепотів він.

– Неймовірне маленьке диво, – однозначно відповіла Аліса.

– Найбільше у світі я теж хочу саме його, – прошепотів він.

Так це була тільки їх ніч, під зорями, що сяяли на небосхилі за велетенським вікном. Її ще називають шлюбною. Та здається в житті цих двох – всі ночі були шлюбними. І зовсім не вперше Аліса покійно відкривалась, поглинаючи насолоду всім своїм єством, а поміж коханням напівсвідомо пестила свій животик, наче допомагала хвостатим завойовникам знайти в її чарівному тілі найзатишніший куточок. Вона ще не знала, що неймовірне маленьке диво в ній уже жило...

Через кілька днів, сусідніми рейсами, Назаренки зі Стасом вилетіли з Борисполя – хто куди. Молоду сім'ю чекала прекрасна весільна подорож до Монако, а Стас повертався на роботу в Мілан. Звичайно ж, завдяки шенгену, друзі домовились через кілька днів знову зустрітись і товариш пообіцяв, що на своєму швидкісному Chevrolet Camaro, покатає їх по незабутніх куточках матінки-Європи. В шалених планах молодят були ймовірно: Париж, Неаполь, Марсель і, звичайно ж, Мілан.

Просто заради цікавості, Назаренки вже побували в шикарному і незабутньому казино «Монте-Карло» та відвідали перлину туризму – трасу Формули-1. Під Неаполем вони лазили на Везувій, а в Марселі катались на яхті та їли мідій в прованських прянощах. Але коли Стас привіз їх до себе в Мілан – час побіг так швидко, що голова йшла

обертом, особливо в Аліси... Окрім вечора в «Ла Скала», все інше Назаренки пам'ятали уривками та систематизували тільки тоді, коли відкривали незліченні фото і відео у своїх телефонах.

Париж вони залишили на фінал подорожі, а перед розставанням вірний друг запросив молодят у чарівний ресторанчик, просто неба.

Щаслива парочка вже виглядала приголомшливо. Статний засмаглий красень Вадим, зі своїм неповторним смарагдовим поглядом, та ніжна і тендітна шоколадка Аліса – засліплювали оточення шармом і красою. На майданчику, під зорями, наживо грали музики й навіть був присутній невеличкий кордебалет. Трійця вже закінчила насолоджуватись стравами та відпочивала за коктейлями, коли старший серед музик, з гітарою підійшов до їх столика і привів за собою веселих танцівниць.

Зазвучала запальна Тарантела й артисти запросили Алісу до танцю. Вадим ще й досі пам'ятав, як вона не любить швидких витребеньок і тому, ввічливо приклавши руку до грудей, негативно закивав головою:

– Grazie! Mille grazie!

Але дружина зараз виглядала такою щасливою, бо доторкнулась до руки коханого і, сяючи яскравою посмішкою, попросила:

– Чого ти, хороший мій! Я потанцюю...

Вона уважно подивилась на рухи танцівниць, повторила їх і гаряче поринула в прекрасний танок. Її прикладу наслідували й інші відвідувачі та вже скоро заклад потопав у щасливих посмішках. Гарнюня маленька танцівниця у коротесенькому пляжному платтячку, що чарівно підкреслювало гнучке і сексуальне дівоче тіло; з пухнастими локонами, розсипаними по засмаглих плечиках – приголомшила Вадима. Він думав, що бачив і знає про кохану все, та зараз наче загіпнотований не міг відвести погляду від свого скарбу. А Стас, що познайомився з дружиною товариша під час серйозної урочистості, тепер з розумінням і посмішкою слідкував за давнім другом:

– Що, брате, продовжує дивувати тебе кожного дня?

– Ой, Стасе-братику, і кожної ночі. Коли я вперше побачив її в тій адміністрації, то навіть уявити не міг: яке це багатогранне і неймовірно прекрасне створіння, талановите і безмежно віддане. Тому я покохав її миттєво і на все життя. Ми – дві краплинки цілого світу, за який я без жалю віддам, і тіло, і душу...

– Та це я з самого початку зрозумів. Як і будь-хто, побачивши вас хоча б одну мить разом, – зітхнув Валігура.

А танок, тим часом скінчився і розпалена та щаслива Аліса повернулась до столика. Вона сіла до чоловіка на одне коліно й ніжно обійняла його за шию.

– Я принесу нам ще по коктейлю, – здогадливо запропонував Стас і відійшов до бару.

– Ти ж не танцюєш швидких танців, – заглядав їй в очі шаленим поглядом Вадим, а вона потерлась носиком об його ніс і щиро зізналась:

– То було давно, коханий! А зараз я танцювала для тебе і, здається, можу все на світі.

– Ти така гаряча... Я дуже хочу тебе, моя чарівна італієчко, – відповів зізнанням чоловік, а вона розсміялась своїм прекрасним сміхом і перепитала:

– Прямо тут? А що скажуть всі ці люди?

– Що я кохаю тебе до нестями й хочу завжди та всюди, – не в змозі відмовитись від її вогню, прошепотів Вадим і справді відчував, що невідкладно повинен піднятися з дружиною в номер.

Стас тільки й встиг підійти до столика, але парочка вже зібралась і було зрозуміло, що коктейлі та його компанія близько не зрівняються з тим, про що домовилися ці двоє.

І вже не вперше за шлюбну подорож крихти одягу розлетілись в різні боки, а доведений до відчаю її танцями чоловік цілував дружину гаряче і безсоромно. Збуджена його пестошами Аліса тремтіла від божественної насолоди, бо її коханий знову не стримував пристрасті та

накопичених бажань. Він утопав в ній жадібно і натхненно так, щоб наповнити всю до дна впертими хвостатиками й точно привезти додому з теплих країв малесеньке диво.

Вранці втрюх, зі Стасом, вони повинні були летіти в Париж, але Алісі чомусь стало дуже зле. Бідолашна намагалась стерпіти, та настирлива нудота просто не відпускала її з ванної кімнати. Вадим подзвонив другу і сказав, що на Ейфелеву вежу їм сьогодні точно не піднятись. Товариш, жартома, привітав «породистого жеребчика з добре виконаним шлюбним завданням» і пообіцяв, що завтра обов'язково відвезе парочку в аеропорт. На пляж вони теж не пішли. Чоловік приніс коханій її улюбленої води та соковитих місцевих фруктів, але нічого з цього вона й бачити не могла.

– Може це твої вчорашні танці завадили? Чи з'їла щось не те? – ніжно пестив жінку Вадим, а вона була на диво блідою і кволою. – А може це те, чого ми так неймовірно чекаємо? – наче дитина, не міг вгамувати щастя дорослий і безмежно щасливий чоловік, хоч спостерігати за дружиною в такому стані – було абсолютно неприродно і жалісно.

Вперше в житті, в літаку Алісу теж страшенно нудило. Не на жарт стурбований її станом Вадим ніжно пригортав свою чарівну краплинку до грудей, а вона тихо ховала щасливий погляд і тільки встигала хапати пакети. Інколи жінка поглядала за вікно літака і таємниче посміхалась. Їй здавалось, що зараз вони з коханим пролітають десь поряд з тією величною силою, що подарувала їм доленосну зустріч, шалені почуття та, швидше за все, прекрасне малесеньке диво з оксамитовим поглядом. І хоч почувалась вона жахливо, та вже настирливо чекала на нього.

Розділ 9. Як знати напевно

По прильоту додому, Аліса відпочила і їй стало трішечки краще. Наступного дня вона заспокоїла чоловіка і відправила на Поділ, а сама миттю збігала до аптеки. Домашній тест красуню не підвів і видав законні дві смужечки. Тепер вона сиділа на величезному круглому ліжку, пестила його поверхню і ніжно посміхалась. Не важко було здогадатись, що завагітніла вона саме на цьому місці, з їх першого незахищеного і божественного єднання. А вже потім було дивне

запаморочення на високих східцях Андріївської церкви, в день вінчання. Хоч тоді вона думала, що то від хвилювання. Потім кілька разів було недобре під час шлюбної подорожі, коли вони з Вадимом уже настирливо працювали над збільшенням сім'ї. Та тепер Аліса знала і хотіла їх прекрасної маленької крихітки понад усе на світі.

Маючи звичку: все і завжди доводити до логічного кінця, вона пішла до діагностичного центру на Кільцевій. Там уважний лікар впевнено підтримав її щасливі підозри. Але він чомусь наполягав на вдвічі більшому строку вагітності? Не дивлячись на статеві стосунки з Вадимом майже з першої зустрічі, Аліса довіряла досвіду коханого і стверджувала, що лікар помиляється. Той направив її на якісь аналізи та запросив на УЗД через два тижні. Він запевняв, що тоді в центрі точно зможуть відповісти спантеличеній жінці: як про строки, так і про кількість діточок, що живуть в її тендітному тілі... А от ця новина видалась піднесеній красуні майже жахливою!

Після шлюбної подорожі в банку у Вадима Георгійовича накопичилось безліч важливих справ. Але сьогодні Аліса ледве дочекалась його. Почувши новину Вадим повинен був закружляти її від щастя на руках, а він теж став чомусь дуже серйозним.

– О, Господи! Як? Та може те світило медицини помилилось? Ти ж у мене сама ще дитятко. Як ти будеш носити та вперше народжувати відразу двох? От я нездара! – бідкався він.

Та Аліса ніжно пестила його шовкові щічки й заспокоювала:

– Ну, коханий, ти ж так марив про велику сім'ю...

– Але ж не про всю відразу. Сонечко, мені страшно! – стривожено шепотів майбутній тато.

А через два тижні Алісі Сергіївні дійсно підтвердили, як аналізами, так і на УЗД, що вона носить під серцем двійняток.

Спочатку все було добре. Навіть марудний токсикоз і запаморочення трішки відступили, та почались інші неминучі зміни в організмі майбутньої тендітної матусі. З часом Назаренки дізнались, що у них

народяться не просто двійнятка, а дівчинка з хлопчиком. Інколи, на мить забуваючи про щоденні страждання своєї коханої, щасливий чоловік наче літає. Але коли вони перевіряли стан судин і серця майбутньої крихітної матусі – його шалено закохане серце огортов нестерпний біль. Вадим уже не радий був тим божевільним заняттям, які передували нинішній ситуації зі здоров'ям найдорожчої у світі жінки та винив у всьому не природу, а себе.

– Знаєш, Стасе, я повний дебіл, – жалівся він вірному другу, коли розмовляв з Міланом по Skype. – Не міг нормально подарувати коханій крихітне дитятко! Я спати не можу, так боюсь. А у нас лише трішки більше, ніж половина строку...

– Назаре, та чого ти кіпішуєш? Я в такому взагалі без поняття, та це й на краще. Але в Італії розповсюджені дуже великі сім'ї. У мене самого кілька таких знайомих. І всі вони розповідають одне і теж: тяжко, страшно, але ж можливо і неймовірно прекрасно! – підтримував Вадима товариш.

Тяжко, страшно, але неймовірно прекрасно протікали дні молодої сім'ї Назаренків, в очікуванні найважливішого в їх житті дива. Аліса вже якось призвичаїлась до постійно підвищеного стану і невгамовно ніжно пестила маленьких крихіток, що безжально катували свою матусю. Скоро Вадим наполіг на необхідності взяти в дім помічницю по господарству і вони, з трьох десятків претенденток, вибрали гарну працелюбну жінку з передмістя. Таким чином завбачливий чоловік допустив в будинок людину, яка мала його суворий наказ: при будь-яких негараздах, чи навіть підозрах на такі – негайно телефонувати йому і лікарям. Здавалось, жінка була щирою та кмітливою і навіть Аліса з нею децю повеселішала.

Інколи до Назаренків приїжджала старша донька Вадима і тоді Алісі було зовсім непереливки. Тринадцятирічна Даринка, в якій вже просто вирували жіночі гормони, бігала по дому, розповідала якісь дурниці про друзів, показувала безліч фото і відео і доводила вагітну «мачуху» до повного виснаження. Звичайно, дитина навіть не підозрювала, що неймовірно ускладнює стан слабкої татової дружини, а може її це навіть заводило? Як знати напевно?

Та одного разу сталося дивне. Помічниця Галя повернулась з Борщагівського ринку зі свіжими продуктами й почала готувати обід. Аліса тихо відпочивала в подушках нагорі, коли хтось подзвонив у високу хвіртку. Галя подивилась на монітор пристрою, що фіксував цілодобовий огляд камер спостереження, попросила почекати й пішла відзвітувати хазяйці. Аліса тільки-но задрімала, але піднялась на ноги та пішла подивитись. За двором стояла абсолютно незнайома жінка та просила впустити, щоб викликати швидку, бо телефона у неї немає, а на зупинці дуже погано якомусь дідусеві.

Важко уявити жінок, які не купляться на страждання старенького й Аліса впустила в дім чужу. Та зробила звичайний виклик на 103, подякувала і мирно пішла на вихід. Але перед цим ще попросила у Галі води. Аліса повернулась до себе нагору, а непрохана гостя, що нібито «не мала телефону» дістала звичайний смартфон і зробила кілька знімків з фото закоханої парочки, які були щедро розставлені по дому.

Далі все відбувалось, як в банальному телесеріалі, з детективним підтекстом. Після обміну життєвими історіями між закоханими ще на Дарниці – Вадим пообіцяв Алісі та неухильно дотримувався повного ігнору її гидких родичів. Але ж стервезна старша сестра вже дізналась в адміністрації від пліткарок, що красуня-Аліса вийшла заміж за багатого й успішного, та тепер «царює» у власному маєтку десь за містом.

Спочатку сестра Віра почала надзвонювати Алісі та вимагати грошей «мамі на ліки», та коли про це дізнався Вадим – давній номер, разом зі стареньким смартфоном зник назавжди, а його місце в сумочці від Prada зайняв новий айфон, з абсолютно невідомим для дурнуватої рідні номером. Звичайно, Аліса поновила контакти з небагатьма дорогими їй людьми, та набридливі «родичі» наче відчепились.

Вірна подруга Аліси – Лана, яка була присутня при доленосній весняній зустрічі теперішніх Назаренків, вже неодноразово побувала в їх гарненькому домі на Софіївській Борщагівці. Але навіть, якщо й заздрила подрузі, то видно цього зовсім не було. Вона і досі працювала в адміністрації та навіть намагалась приструнити деякі довгі язики, але ж хіба нормальна людина може впоратись з отруйними гадами? Якось сестра Віра навіть спробувала підстелитись до Лани з грошима, щоб

дізнатись адресу Аліси. Та дівчина послала її якомога далі й, звісно, сповістила про це Назаренків. Але за нинішніх обставин такі незначущі подробиці тут же забувались, бо кожного дня відбувалось щось нове.

Нікому й в голову не могло прийти, що тупенька і товста сестра Віра уже дізналась про першу сім'ю Вадима. Вона довго полювала під школою на його доньку, щоб налаштувати Даринку проти нової сім'ї. Одначе її алкоголь все ж мав трохи більше мізків і порадив дружині не йти аж так напролом. Спочатку треба було прослідкувати за Даринкою, за місто, і тільки потім підіслати когось зі знайомих жіночок в особняк Назаренків, для підтвердження інформації.

Усе вищезазначене наштовхує на думку про, як мінімум, захоплення сім'ї фінансиста в заручники, з метою вимоги викупу. Але ж не будемо дарувати таких вишуканих компліментів підлим і заздрісним створінням. Звичайно, в затишному домі Аліси та Вадима було вже чим пожитись, та здається у нахабних куренівських родичів зріли зовсім інші плани. А та жаліслива жіночка «без телефону», що просилась подзвонити на 103, якраз і була хорошою знайомою Віри. За фотопідтвердження вона отримала від гидкої парочки, не більше не менше, як застілля з випивкою.

Розділ 10. Адам і Єва

Гучне свято, з приводу тринадцятиліття Даринки, вирувало в кафе з друзями, без участі Аліси. Тато Вадим заїхав зовсім ненадовго, подарував доньці давно жаданий нею подарунок – сережки з діамантами та помчав на Софіївську Борщагівку до своєї маленької коханої дружини.

Сьогодні вечір в Аліси та Вадима видався, на диво, тихим і чарівним. Вони лежали на улюбленому круглому ліжку біля величезного вікна і милувались як захід сонця, поступово, передає володіння небосхилом прекрасним зорям... Ще коли Назаренки шукали собі житло, Аліса миттю запала душею на це панорамне диво та уявляла собі: як вони з коханим будуть проводити щасливі вечори. Ця її мрія уже здійснилася, як і шалене бажання народжувати коханому красивих діточок. Хто ж міг подумати, що доля подарує їй виконання другого бажання – з

перевиконанням?

Бідолашна вагітна вже прийняла необхідні ліки й нагодувала коханого смачною вечерею. Галю вони відпустили додому, та просто насолоджувались тишею. Вадим ніжно обіймав доволі повненький животик дружини й відчував, як час від часу, хтось зі спадкоємців намагається «привітатись» з таточком. Тоді чоловік танув від блаженства та у своїх мріях поринав кудись до зірок. Не важко було здогадатись, що він зараз уявляє: якими саме будуть їх неймовірно прекрасні Адам і Єва...

Вранці Галя приїхала трохи раніше і Вадим, ніжно поцілувавши Алісу, вибрався на Кільцеву. Сьогодні в банку планувалось просто море роботи, тому фінансист настирливо петляв між інших автомобілів, щоб швидше потрапити на Поділ. Уважна, як завжди, хазяечка перевірила записи покупок і попросила помічницю сходити на ринок за улюбленою зеленню. Жінка швидко зібралась і вийшла. На хвiртці вона майже зіткнулась з Даринкою, яка сьогодні чомусь прокинулась занадто рано. Виявилось, що дівчинці просто припікало похвалитись перед мачухою татовими сережками.

Найрідніші жінки Вадима Назаренка сиділи на другому поверсі й, завдяки численним фотогалереям, обмінювались враженнями: одна про вчорашню гулянку, а інша – про подорож Європою. Наразі Аліса почула виклик від хвiртки та попросила Даринку відчинити швидкій Галі. Неуважне дівча, навіть не поглянуло на монітор та натиснуло кнопку. Яким же було здивування обох красунь, коли замість Галі посеред холу намалювалась старша сестра Аліси – Віра.

– Господи! Хто це? – винувато забелькотіла Даринка.

– Познайомтесь, – спокійно відреагувала на непрохану гостю Аліса. – Це моя старша сестра Віра Сергіївна. А це донька мого чоловіка від першого шлюбу – Даринка.

Товстуха Віра, наче в тумані, крутила головою і роздивлялась: в якому прекрасному світі живе її молодша, донедавна дуже нещасна, сестричка.

– А так, так! Приємно, – відсторонено кивала вона і продовжувала

зловтішно ковтати слину.

– Дариночко! Будь ласка, піди в нашу з татом спальню, там на столику мій особистий тобі подарунок, – намагалась розібратись з Вірою наодинці Аліса.

Шалено обожаюючи подарунки, мала зірвалась з ніг і кинулась знову нагору.

– Ти як мене знайшла? – тепер іншим тоном запитала у віроломної родички Аліса.

– А що тебе шукати? В адміністрації кожна собака знає про твій небувалий злет, – збрехала та.

– Це не правда. На відміну від тебе, я ніколи не роздавала фальшиві автографи, – настирливо трималась Аліса.

– Та годі тобі, сестричко. Я страшенно рада за тебе. Он який у вас палац! А можна мені ближче подивитись на те диво, що сяє нагорі? – підступно посміхнулась Віра, показуючи на панорамне вікно.

– Будь ласка, – щиро погодилась хазяйка «дива». Товста тварюка аж занадто жваво опинилась на другому поверсі, а ввічлива господиня почала тихо підійматися сходами, щоб все-таки поговорити з непроханою гостею сидячи.

Не встигла вона дійти й до середини, як Віра з усіх ніг побігла назустріч і з силою штовхнула Алісу вниз. Нещасна вагітна жінка похитнулась і, втративши рівновагу, здійснила фатальний «політ» аж на середину холу. Тоді Віра накинула на голову невеличку хустку, що до цього прикрашала її обвислу шию і десь взяла темні окуляри. Опустивши низько голову, вона вислизнула з-під чисельних камер геть.

Даринка почула дивний шум і вибігла зі спальні. Побаченого дівчинка не забуде вже ніколи. Її юна мачуха лежала посеред кухні з розкиданими руками й не ворушилась, а іншої жінки – ніде не було. З криками мала побігла вниз і намагалась якось допомогти нещасній дружині тата, й саме за цим процесом її застукала домашня робітниця.

– Ти що наробила негідниця? – на диво владно закричала Галя, а дівчисько як всі неврівноважені підлітки, в істериці, вже ридало на весь дім.

– Я нічого не робила! Це не я... Тут була якась тітка. А тепер її немає, а Аліса померла, – продовжувала істерити дитина, та сільська жінка зорієнтувалась майже миттєво і викликала «швидку». Далі вона тремтячими руками набрала Вадима.

– Вадиме Георгійовичу, це я – Галя. У нас страшна біда. Я не вберегла Ваш скарб. Аліса Сергіївна попросила купити зелень. Мене не було хвилин двадцять. Тут ще прийшла Ваша донька... А тепер Аліса Сергіївна лежить на підлозі, наче нежива. Я вже викликала «швидку». Прошу, будь ласка, приїздіть як тільки зможете...

Від почутого нещасний фінансист спочатку завмер на мить, а потім прожогом кинувся з кабінету, де підписував угоду. Не пам'ятаючи себе, Назаренко влетів до кімнати охоронців і підполковник Крук навіть піднявся йому назустріч, бо зроду не бачив товариша таким блідим.

– Вадику, щось сталося? – врівноважено поцікавився він.

– Славо, біда! Моя дружина... Молю, їдьмо. Ти поведеш, бо я не зможу, – навіть в такому стані ще правильно розставляв пріоритети Вадим.

– Хлопці, я на виїзд, – скомандував підлеглим відставник і автоматично перевірів зброю під піджаком.

Він завів свій «броньовик» і помчав у бік Кільцевої.

– Вадю, що діється? Що з Алісою? – намагався професійно зорієнтуватися в екстремальній ситуації підполковник Крук і тому розпитував.

– Не знаю, Славо! Домогосподарка подзвонила і сказала, що моя донька вбила чи покалічила Алісу...

– О Господи! Везе ж тобі на жінок, Вадику. Поки що не панікуй. Вони викликали лікарів? – дістав з заднього сидіння тривожну фару водій. Тепер вони поїхали швидше, бо хоч деякі автомобілі на дорозі стали

пропускати чорний броньований мінівен, з тривожними вогнями на даху. У Вадима знову задзвонив телефон.

– Що, Галю! Кажи, – трусився бідолаха.

– Вадиме Георгійовичу, швидка прибула. Ваша дружина жива, тільки сильно впала. Її везуть в дев'яту лікарню.

– Розвертайся, Славко. Ідемо в дев'яту міську.

З грубими порушеннями дорожніх правил підполковник хвацько розвернув важке авто, залишаючи на асфальті чорні відбитки шин і помчав в напрямку Шевченківського району.

Коли чоловіки прибули на місце, операція вже йшла. Сидіти на лікарняній лавці Вадим не міг і тому бігав по сірому коридору туди-сюди. Повз них прошелестіла медсестричка і нещасний намагався зупинити її, проте тренована дівчина миттю оббігла його й зникла за зачиненими білими дверима.

Здавалося доки вийшов лікар, пройшла ціла вічність. Сивочолий хірург подивився на присутніх і спокійно спитав:

– Хто з вас чоловік постраждалої?

– Я! – підбіг до нього Вадим і стурбованим поглядом намагався залізти лікарю в голову, щоб відразу дізнатись всю правду про стан коханої.

– Ну, словом, так, – дивлячись на його страждання, з розумінням зітхнув медик. – Ваша дружина жива і зараз її стану нічого не загрожує. Та, на жаль, обидва плоди довелося вилучити. Від такого падіння вони були нежиттєздатні. А пацієнтка, з важким струсом мозку, зараз знаходиться в комі.

Знову від почутого Вадима затрясло і він, не пам'ятаючи себе, сильно вдарив кулаками об стіну. Зі збитих кісточок на руках бризнула кров.

– Та що ти робиш, дебіл! – скрикнув підполковник і встиг скрутити товаришу руки за спиною, бо Вадим явно не збирався зупинятись. – Вибачте, лікарю, а можна моему другу чогось заспокійливого? Бо він

ще знадобиться нам цілим...

– Так, звичайно, – зняв з голови шапочку хірург і провів чоловіків по коридору. Він відчинив якісь двері та скомандував:

– Любаню, вколи хлопцю, що там у тебе є зі швидких седативних, тільки щоб не спав і оброби йому руки. А я – відпочивати.

Після ін'єкції Вадим став набагато спокійнішим, навіть якимось байдужим. Він сидів в коридорі, склавши обсіпані білим кровоспинним порошком руки, як буддійський монах, і тихо шепотів:

– Дітки мої ріднесенькі... Крук, вони ж ніжками мене торкались, а тепер нежиттездатні. А моя дівчинка? Славо, я без неї ні дня не проживу...

– Тихо, Назаре. Аліса сильна, вона обов'язково одужає й у вас все ще буде. Хіба ж я знав, що мій Тимурчик до диплома не доживе? Але ж якомсь дихаю. Всі під Богом ходимо, – намагався використати свою біду, як приклад, підполковник.

– Та до дідька такого Бога, бо одна моя рідна людина відібрала відразу трьох найдорожчих, – знову закричав Вадим так, наче седативне зовсім не діяло.

В коридорі раптом з'явився той лікар і Крук миттю вирішив, що Алісі стало гірше, але прибитому товаришу він нічого не сказав. А медик, що в житті бачив дуже багато поганого, сьогодні чомусь перейнявся окремо взятим випадком і пояснив:

– Слухайте, везіть його додому. Зараз сидіти тут марно. Жінка все одно проспить ще довго. А якщо будуть зміни – ми повідомимо.

– Покажіть мені її, будь ласка, – зірвався з лавки Вадим і намагався навіть стати перед лікарем на коліна.

– Та хоч, будь ласка, хоч як. Пацієнтка в реанімації й нікого я туди не пушу. Тому їдьте собі додому. Попереду вас чекає ще дуже багато роботи, а зараз відпочивайте.

– Я не поїду, – вперто заявив Вадим.

– Вибачте, але наше приміщення не призначене для ночівлі. Тому дуже прошу його покинути, – суворо сказав лікар і уважно подивився на друга бідолахи: – З ним є кому побути? Діти ще є?

– Ой, лікарю! – відійшов з медиком на кілька кроків підполковник і тихо пояснив: – Будемо розбиратись, але здається саме його старша донька і скинула молоду дружину зі східців. Та я Вам цього не говорив.

– А я нічого й не чув, – з розумінням відповів медик. – Ну, тоді я так розумію, що залишаєтесь тільки Ви? Удачі.

Розділ 11. Жінка без обличчя

З горем пополам, В'ячеслав Янович домовився з Вадимом про ніч у себе вдома. У звичайній подільській квартирі пахло медом. То дружина підполковника Крука готувала домашню пахлаву. Після лікарняного заспокійливого, підполковник додав Вадиму в десерт трохи коньяку і тепер точно знав, що той поспить. Він облаштував нещасного в кімнаті загиблого сина та пішов розбиратись у ситуації.

Спочатку подзвонив лікарю й дізнався, що стан Аліси без змін. На цей час навіть така інформація була позитивною. Далі набрав Тамару Назаренко і довго розпитував про те, що повідомила їй донька, але нічого розумного не почув. У дівчинки продовжувалась істерика і вона тільки стверджувала, що невинна. Підполковник занадто добре і давно знав усіх Назаренків і в його голові не вкладалась картина надуманого злочину. Навіть якщо Даринка випадково зачепила Алісу на східцях – це бачили численні камери в домі. Тому ранком, пославшись на кримінальний підтекст події, він попросив у голови відділення банку кілька годин і, спочатку відвіз Вадима в лікарню. Потім, з ключами від особняка, поїхав за відеозаписами. Крук планомірно зібрав на флешку набагато більше записів, ніж треба було за часом, і повернувся на роботу.

У підвалі фінансової установи на старому Подолі, в повній тиші з помічниками, працював такий собі Кеш. Нічого спільного з мультяшним папугою талановитий айтівець, звісно, не мав. А своє прізвище, з хакерською кров'ю в усіх жилах, він отримав за шалену швидкість обробки даних та феноменальну пам'ять і кмітливість. Тому

все зібране відео В'ячеслав Янович приніс саме йому і пішов виконувати стандартні службові обов'язки.

Кілька разів відставник дзвонив Вадиму та просив їхати з медзакладу, хоча б на роботу. Та чоловік нещасної красуні, що зараз мирно спала в кімні, наче зомбі, відмовлявся покидати сірі стіни лікарні. Він навіть намагався домовитись про перевезення дружини спеціальним медичним транспортом до приватної клініки, з більш сучасною апаратурою. Але все той же хірург запевнив, що не дивлячись на скромність установи – знань і обладнання для лікування даної хворої у них достатньо. Тим більше, що перевозити пацієнтку зараз він категорично не дозволить.

Ближче до вечора начальник служби охорони банку завітав у підвал:

– Що скажеш, Кеш? Є щось цікаве?

– Яновичу, дещо є. Почну з головного, – кивнув хлопець.

Він відкрив уже скопійовані шматки записів і першим показав кадр з жінкою, яка похапцем вибігала з дому Назаренків, швидше за все, відразу після падіння Аліси зі сходів.

– Так от ти яка, вбивця дітей? – завівся, завжди на диво спокійний, відставник. – Кеш, ти ідентифікував цю падлюку?

– Яновичу, я б з радістю, але ж у неї зовсім немає обличчя. А такі хусточки й окуляри носить пів міста. Кого шукати? Є ще часткове віддзеркалення у склі на кухні, але там теж повний голяк. Все зі спини...

– Тобто ти хочеш сказати, що замах на Алісу виконала професіоналка? – недовірливо спитав Крук.

– Та не обов'язково. Це може бути звичайний збіг. Навіщо професіоналці приходити в дім, коли там були свідки? Звідкіля вона знала, коли домогосподарка піде на ринок? А якби та поралася на кухні до вечора? Це ж не кілер, який днями чекає свою ціль, а звичайний збіг або таки заказуха. І якби хотіла вбити, то вбила б. Часу у неї було вдосталь. Начальнику, тут щось інше. Але я шукатиму, – пообіцяв комп'ютерний геній.

Наразі В'ячеславу Яновичу дзвонила колишня дружина Вадима і плакала:

– Славчику, щось треба робити. Я намагалась поговорити з тим ідіотом, але ж він вважає нашу доньку вбивцею. Прошу тебе: приїдь до нас ненадовго, бо я малу вже не можу стримувати. Вона речі в тюрму збирає.

– Зараз буду, – пообіцяв підполковник і знову покинув будівлю банку. Йому самому було дуже цікаво поговорити з Даринкою тому, що вона дійсно могла прояснити ситуацію з таємничою гостею й дивним замахом на Алісу.

Цього разу Крук взяв свій власний автомобіль зі стоянки й миттю опинився на Оболоні. З неймовірними зусиллями затиснувши Фольксваген між численних авто біля під'їзду, він піднявся на шістнадцятий поверх.

Тамара Назаренко зустріла його виряджена, як актриса. У неї з'явилися сучасні накладні вії та занадто широкі татуйовані брови. Колись це була звичайна симпатична жінка, а тепер нагадувала чи то робота-Соню, чи ляльку з коміксу.

– Чай? Каву? – в шовковому домашньому вбранні Томка намагалась виглядати світською левицею, але під шовком як і раніше, ховалась нещира позерка.

– Правду і бажано від Даринки.

– Зараз подивлюсь чи не спить. Я, по-тихому, дала їй слонячу дозу валер'янки.

Крук зітхнув і обвів поглядом колишній дім Вадима. Спочатку тут мало оселитися щастя, але так і не змогло. А от зараз мужик тільки почав був жити по-людськи, з щиро коханою дівчиною, та знову доля відібрала у нього цей шанс...

– Дядю Славо! – кинулась підполковнику на шию дочка Вадима. Вона була в рожевій піжамі, з довгим розпущеним волоссям, а заспані оченята благали про допомогу: – Я невинна, а тато вважає мене

вбивцею його діточок... Я так більше не можу! Я вени собі поріжу!..

– Та що ж це до Назаренків причепилась якась суїцидальна інфекція? Давай: сіла, розслабилась і розповіла все від початку до кінця. А то загіпнозую. Ти мене знаєш, мала, – серйозно сказав Крук, який дійсно інколи бавився незначними навичками гіпнозу.

– Добре. Я розповім, як було. Я хотіла похвастатись перед Алісою татовим подарунком, бо ж вона на мій день народження чомусь не прийшла. У хвiртці мене ледве не вбила хатня робітниця, а потім ми з Алісою почали нагорі гортати галереї в телефонах. Майже відразу приперлась якась селянка й Аліса дозволила її впустити. Сказала, що то сестра. Ні разу не схожа! Страшна, товста баба з вулиці. Аліса ж у нас красуня. Вибач, мамо! – показала язика матері дівчинка і продовжила: – Аліса відправила мене в спальню за ще одним подарунком. Я тільки-но почала приміряти перлинове кольє, як почула гуркіт на сходах. А коли вибігла – баби вже не було, тільки Аліса валялась на підлозі, наче мертва. Я страшенно злякалась і почала її підіймати. Тут з'явилась їх прислуга Галя і звинуватила у всьому мене. Дядю Славо, Богом клянуся, що я не скидала Алісу з дітками вниз. Я б не змогла, то ж мої братик і сестричка були. А він волає, що я їх вбила і тепер йому навіть не донька...

Дівчинка знову залилась гіркими сльозами, але підполковник не купився на жіночі примхи та продовжив допит:

– Так, стоп! Зупинила істерику. Де тобі тато все це наговорив?

– Телефонном, звичайно. Де ж іще? Він сидить у тій богодільні й чекає, коли Аліса прокинеться або помре...

Зараз натренованому працювати з різними людьми підполковнику поліції здавалося, що за минулу добу він постарішав років на десять. Але треба було доводити справу до кінця і чоловік продовжив:

– Кажу: перестала! Згадуй зараз же: Аліса якось називала ту бабу?

– Ні! Я не знаю... Не пам'ятаю... А тато стверджує, що бабу я вигадала, бо служниця її не бачила...

– Все, мала! Перестань, я тобі вірю. Баба дійсно була. От якби тільки ти могла згадати хоч якась її ім'я. Згадаєш – дзвони. Не татові, а мені! Зрозуміла? І взагалі перестаньте йому надзвонювати, Назару й без вас зараз дурно. Взагалі йому не дзвоніть! Проводжати не треба.

Підполковник швидко спустився на свіже повітря та відчував, як перед його очима від втоми й напруги, танцюють яскраві метелики. Він зробив головою кілька простих вправ і сів за кермо. «Сестра кажеш? Товста баба. Ну, це вже хоч щось. Що такого ти, Алісочко, завинила своїм родичам, що вони аж так біснуються?» – складав в напруженій голові пазли відставник, коли повертався до банку.

З новою підказкою Кешу роботи було хвилин на п'ять. Навіть не маючи в кримінальній базі Алісиної сестри – айтівець миттю дізнався про паскудну рідню більше, ніж вони знали про себе самі. Хлопець навіть витяг уже десь фото «товстої баби» і вона практично збігалась з обрисами на відео з камер спостереження Назарівського особняка.

– Ну й паскудна ж у Вас рідня, Алісо Сергіївно. Хіба що ти у них прийомна, дівчинко, – замислено промовив В'ячеслав Крук. – Дякую, генію! Роздрукуй мені цю гидоту, покажу Вадиму. А решту, будь ласка, на флешку.

– Звертайтеся! – задоволений, що допоміг, сказав Кеш і поринув у свій шалений світ на моніторах.

Розділ 12. Борітеся й поборете

На третій день, неочікувано, Аліса прийшла до тям. Здавалось, вона так сильно хотіла повернутись до коханого, що навіть потойбічний світ не зміг зупинити її нестримного бажання. А Вадим Назаренко всі ці дні не їв, не спав, тільки молився, як умів і майже зовсім посивів. Тому, коли йому дозволили зайти до дружини, він спочатку вмився в лікарняному туалеті й там, у старенькому дзеркалі, побачив на кого став схожий... Та йому було байдуже. Головне, що його маленька краплиночка прокинулась і зараз він почує її рідний голосок.

– Хвилини дві, не більше! – суворо попередив його лікар, що врятував Алісу.

Він систематично контролював стан сплячої красуні та бачив, як страждає й марніє з кожною прожитою без неї годиною упертий чоловік, що так нікуди й не відійшов від палати. Персонал вже звик до його мовчазної присутності та щиро захоплювався дивними почуттями, що зовсім не вписувалися до сучасного світу.

Як зміг, Вадим прилизав волосся руками, і засяяв з самісіньких дверей:

– Дівчинко моя ріднесенька! Який я радий тебе бачити... Привіт, доле моя кохана! – тихенько сів він перед дружиною, але її дивний погляд насторожив чоловіка.

– Ви хто? – якимось чужим голосом спитала Аліса і натягнула на себе ковдру так, наче боялась його: – Прошу: залиште мене. Я Вас не знаю...

– Не бійся, зіронько моя! Тепер все буде добре, – хотів доторкнутись до її руки Вадим, але Аліса скрикнула і тут же з'явився лікар.

– Все. Вийдіть геть! – відрізав він і Вадиму здалося, що він помирає.

Коли навесні чоловік зустрів та безмежно покохав свою юну і прекрасну долю, а вона без вагань відповіла йому неймовірно щирою взаємністю – життя розцвіло шаленими барвами й він повірив, що їм належить цілий світ. Потім вони разом облаштували затишне гніздечко і навіть встигли започаткувати майбутню велику сім'ю.

Звичайно було розуміння, що прийдеться нелегко, але заради двох маленьких крихіток, що вже заповнили всі їх мрії – вони б впорались... А потім прийшла страшна біда. Та чоловік ще свято вірив, що десь там нагорі має бути справедливість, тому молився і чекав, коли Аліса повернеться до нього – така ж світла і кохана. Господь почув його страждання і дружина спала недовго. Він до нестями зрадив! Але чомусь чарівна і найрідніша у світі жінка не впізнала його і навіть злякалася. Господи! За що таке страшне покарання? Ну, якби ж вона попросила його серце, чи душу – він би з радістю віддав. А вона не впізнала!!! Бути для неї чужим він точно не зможе.

Лікар покликав медсестру з препаратами для Аліси та вийшов до нещасного:

– Заждіть Ви так перейматися. З її травмою це взагалі чудо, що через три доби прокинулась. Вона у Вас сильна і дуже хоче жити й усе згадати. Тільки для цього ж треба час і терпіння. Короткострокова пам'ять взагалі дивна річ, але як правило вона відновлюється. Так, це буде важко. Але з Вашою силою волі та почуттями – думаю вийде. Боріться, Вадиме Георгійовичу, й поборете, – процитував Тараса Шевченка мудрий лікар.

– Дякую. Я готовий боротися, – тихо промовив Вадим.

– Ну от і добре. А тепер сходіть додому, поїзте, приведіть себе до ладу, може сходіть до перукаря і поверніть старий колір волосся? Бо таким не тільки хвора дружина, а навіть я Вас не дуже впізнаю. За три дні Ви ж постарішали років на десять. Ідіть, Вадиме Георгійовичу. Тут все буде добре. Я викличу до Аліси Сергіївни психолога, побачимо що скаже він.

Дивно, але лікаря Вадим послухався. Він взяв таксі й справді поїхав додому. Спочатку прийняв душ, потім хотів щось взяти в холодильнику, але замість їжі якої там було аж занадто, потягнувся до початої колісь великої пляшки віскі та налив з пів стакана. Випив. Скоро стало краще. Він випив ще. Коли пляшка закінчилась – в барі знайшлось багато «заспокійливого» і Вадим взявся за коньяк.

Голодний та виснажений страшним нещастям чоловік був уже майже непритомним, коли забринів телефон. Вадим спробував швидко схопитись, бо то могла бути звістка про Алісу, але на ногах не встояв і теж впав посеред холу. Здавалось, у них тут завівся якийсь полтергейст, з властивостями до падіння. А телефон настирливо дзвонив. Чоловік доповз до столу і все ж натиснув прийом дзвінка. То був Славко.

– ...А! Товаришу підполковник... Вона мене не впізнала... – майже по складах вимовив Вадим і хотів відключити телефон.

– Назаре, де ти? – волав з трубки Крук. – Ти п'яний?

– ...В хлам! – тільки й почув від Вадима товариш, а далі пішли гудки.

– От халепа! – тяжко зітхнув В'ячеслав Янович миттю спустився в підвал та попросив Кеша пробити геолокацію телефону Вадима.

Зрозумівши, що той на Софіївській Борщагівці, він кинув службу й помчав саме туди.

Двері особняка були незачинені й Крук легко зайшов всередину. Хазяїн дому, без свідомості від випивки лежав на підлозі, а навкруги валялись пусті пляшки та бите скло. Мабуть, для більшої виразності свого невдоволення життям, Вадим ще й розбив об стіну пару склянок. В'ячеслав Янович, на всяк випадок, приклав пальці до сонної артерії «алкогольного трупа», а потім пошукав щітку і прибрав скло. Чоловік щось намагався сказати, але зрозуміти його було марно. Тоді підполковник згадав дні служби в поліції та, без особливих труднощів, повернув клієнта до здорового глузду. Зараз великим банним рушником Крук розтирав холодне від льодяної води тіло товариша і вже розмішував у склянці антиалкогольну шипучку.

Він посадив Вадима на стілець і сів навпроти:

– Живий, алкаш чортів? Чому я повинен розгрібати все сам? Я старий зморений мент, а ти тільки й додумався, що набратись!

– Славо, вона мене не пам'ятає! Спитала: хто я? І злякалась... – підпирав руками важку голову фінансист.

– А ти себе бачив, взагалі? Я теж би злякався. Та вона ж майже на тому світі була. Ти б радів, що повернулась! – включив «старшого товариша» підполковник.

– Я радію...

– Я бачу, як ти радієш. Що з тобою, Назаре? Ти ж витривалий мужик завжди був і мене від смерті врятував. У нас зараз розслідування в самому розпалі, а ти скис. Мені інфа і поміч твоя, до зарізу, потрібні. Пий, давай. Буде мало – розмішаю ще.

– Крук, вона нічого не пам'ятає. Ми ж з нею... О, Господи! Вона ж таке диво...

– Зараз стоп! Я не буду слухати про ваші дива. Мені потрібно знати все про її паскудних родичів, – тяжко, але починав працювати зі свідком підполковник. Він дістав з кишені куртки листок А4, розгорнув і спитав:

– Ти її знаєш?

– Ніколи в житті не бачив, – допивав шипучку Вадим і ставав дедалі адекватнішим: – А хто це?

– Гарний же у неї зятьок! Це твоя, як там кажуть? А, своячениця.

– Хто? – округлились уже майже тверезі очі Вадима Назаренка.

– Сестра твоєї прекрасної Аліси. Ось хто. Ти що її навіть ніколи не бачив? Дивно це все у вас, Назаре. Твоя дівчинка така вихована, а нікого зі своєї рідні навіть на весілля не запросила. Вона що у них підкинута?

– Ой, краще була б підкинута, – загадково зітхнув Вадим.

– Не зрозумів? – високо підняв брови Крук.

– Товаришу підполковник, Ви чужі таємниці берегти вмієте? – уже тверезо спитав чоловік. – Тільки під це треба випити.

Він хотів встати, але В'ячеслав Янович так притримав бідолаху за руку, що той передумав:

– Я тобі зараз вип'ю! Сиди й розповідай: виразно і чітко.

– Слухаюсь, начальнику! Так от: нагадую для зморених ментів. Коли я в лютому просив тебе дізнатись більше про Алісочку, ти ж сам мені доповідав про батьків і заміжню сестру. Адресу їх десь писав, а тепер у мене розпитуєш, наче вперше. Добре, проїхали. Але тобі все-таки прийдеться послухати дещо інтимне. Після зустрічі в ресторані в мене був час подумати. Та я ніяк не міг відмовити собі в новій зустрічі з нею і ввечері, поїхав під адміністрацію. Ми сходили в кафе, посиділи-поговорили, а в кінці розмови вже майже знали, що будемо разом. Крук, це якась магія. Я читав її мрії, а вона мої. Вона ж від моєї Даринки старша лише на вісім років, а я наче збожеволів. Хоч того дня стримався. А наступної зустрічі – ми поїхали на Дарницю і там зрозуміли, що вже не розлучимося ніколи. Спочатку я боявся розповідати про Даринку і Томку, але повинен був. Моя красунечка сприйняла цю інформацію, на диво, сердечно та щиро. От тільки, навзаєм, маленька дівчинка розповіла про своє життя такі страхіття, що

розум закипів.

– Батьки її били чи що? – не розумів підполковник, чим таким можна було здивувати дорослого та обвітреного життям чоловіка.

– Якби ж то! Ні, вони її... любили. Так ті тварюки називали підкладання чотирнадцятирічної дитини під смердючого педофіла, зі згоди батьків.

– Зажди! – взявся за голову досвідчений поліціант. – Про що ти говориш?

– А про те, Славочко, що оця лінива і гидка потвора, кілька разів намагалася вийти заміж, але її всі кидали. Остання надія була на місцевого слюсаря-алкаша. Та щоб і він не забіг безвісти – вони з матір'ю домовились дарувати йому мою дівчинку в користування... Все! Я повинен випити.

– Вадю, сядь! А чому вона не звернулась хоча б до нас, у поліцію? – не розумів старий полісмен рабовласництва серед квітучого Києва, у двадцять першому сторіччі.

– Жартуєш? А що б вона вам пред'явила? Звичайне життя, рядова родина. Камер у них не було, її не катували. Шантажували соромом, а вона терпіла. Та й хто ж нормальний в таке повірить? От ти слухаєш і, бачу, не зовсім віриш.

Підполковник насупив брови, кілька разів тяжко зітхнув і вимовив:

– Да... Умієте ви Назаренки здивувати світ. Бо у вас як не зоряне кохання, то вселенська біда. Знаєш, не було б важливіших справ – я б зараз теж випив... Стоп-стоп! Говори далі.

– А що далі? Дівчинка хотіла вийти заміж, але ці покидьки наговорили про її хлопця таких дурниць, що вона його кинула і замкнулась від усіх. Потім ми зустрілись і якась надприродна сила з'єднала відразу й назавжди. Ми були дуже щасливі. Можливо, саме це не входило в плани її кровних нелюдів і тепер маємо, що маємо. Твоя черга, Славо. Розповідай, де ти виявив цю нечисть?

– Та на твоїх же камерах, Вадику! От на цих самих, в день падіння

Аліси зі сходів, – обвів пальцем хол підполковник.

– Тобто я не помилюся? Ця гадюка дійсно має відношення до вбивства моїх діточок і каліцтва Аліси? Я ж розумів, що вони не відчепляться. Господи, треба було відразу шукати житло у Мілані, як Стас пропонував. Але ж Київ – це рідний дім! Як його кинеш? А от тепер порішу цих гадів – і на острови з моєю маленькою...

– Ого-го, розігнався! Я тобі, як дорослій людині версію намалював. На Оболоні сьогодні у твоїх був, з Даринкою розмовляв. Так, вона бачила цю нечисть у вас в домі. Але ж, коли падала Аліса – поруч не була. Твоя дружина її сама з очей відрядила. Даринка свідок, а не вбивця! Дитина й так шокована, а ти її гризеш. Прийдеться перепрошувати, таточку! Кеш у підвалі сто разів записи обробив, та прямих доказів – нуль. Ти ж знаєш, якби щось було, малий би точно накопав, – чітко розкладав все по місцях професіонал.

– Це так. І попросити вибачення не проблема, Крук. Мені треба ту гадину кінчити. І чхати я хотів на докази. Ти мені допоможеш? – завівся тепер спритний на розправу Вадим.

– Навіть не думай. Занапастити життя легко, а от відновити?.. – кивав головою підполковник і чомусь згадав, як саме оцей сивочолий уже від своєї напасті хлопчина, п'ять років тому, майже силою, вийняв пістолет з його рота.

Коли син Тимур потонув на Гідропарку і нічого не вдалося довести – В'ячеслав Янович кинув службу в поліції та хотів розпрощатися з життям. Але доля, на свій розсуд, обрала тоді Вадима Назаренка його порятунком. Підполковник завжди пам'ятав, що винен молодшому товаришу не послугу, а життя. Тільки зараз Крук допомагав Назаренкам зовсім не через сплату боргу, а тому, що їх об'єднувала багаторічна міцна і вірна дружба. Та про борг він не забував.

Розділ 13. Вона Вас кличе

Дбайливий і відповідальний лікар таки викликав до Аліси психолога. Спеціаліст доволі довго розмовляв з бідолашною жінкою, але вийшовши, тільки негативно закивав головою і пішов геть.

Молоденька медсестричка бігала поміж палат, як лань, і ставила пацієнтам крапельниці. Вона вже прилаштувала штатив біля ліжка хворої, але перед сеансом Аліса попросилась до вбиральні й дівча побігло геть. Хапаючись то за ліжко, то за стілець нещасна намагалась втримати рівновагу, але випадково зачепилась за штатив і наче підкошена впала на підлогу. Мабуть, лише завдяки провидінню залізняка в падінні не зачепила Алісі скроню... На цей гуркіт прибігли відразу, і лікар, і сестричка. Вони з жахом почали прибирати розгардіяш, а вже те, що кричав на підлеглу культурний і високоосвічений медик – краще залишити невідомим.

Вони вклали Алісу на ліжко і дівчина побігла за препаратами, а лікар оглянув пацієнтку і, візуально не знайшовши нових ушкоджень, важко зітхнув. Він навіть сів на стілець, але відпочити не встиг, бо почув голос жінки:

– Будь ласка... Я в лікарні? А де мої діточки? Я їх не вберегла? О, Боже! Що я скажу чоловікові? – в істериці вона хапалась за живіт і намагалась підійнятися та швидкий медик уже наговорив в телефон цілий список роботи для медсестри й почав вкладати пацієнтку:

– Прошу Вас, лежіть. Все добре! Не можна вставати...

Здавалосьь, навіть в його багаторічній практиці цей випадок не мав аналогів. Зараз сивочолий медпрацівник підсвідомо намагався зрозуміти, що ж все-таки для гомо сапієнса краще: повна відсутність пам'яті, чи навпаки знання про все погане і хороше у житті? Наразі опікуючись цією красивою, але дуже нещасною жінкою він не міг знайти чіткої відповіді на самому собі поставлене запитання.

Коли тяжка розмова двох чоловіків на Софіївській Борщагівці майже добігала кінця – задзвонив телефон Вадима. Він поглянув на контакт і миттю схопився на ноги:

– Лікарю, що з Алісою? Прошу, говоріть!

– Я ж казав, Вадиме Георгійовичу: все владнається. Вона Вас пам'ятає і кличе. Тільки, моя Вам порада: не наробіть ще дурниць, візьміть звичайне таксі, – здавалосьь байдуже медичне світило зараз теж раділо з

усього, що відбувається.

Спочатку Вадим кричав якісь слова подяки в трубку, потім кинувся підіймати на руки підполковника. В кінці допив шипучку і побіг одягатись в найкраще вбрання. Він не встиг, звичайно, побувати сьогодні в салоні краси, але найближчими днями планував привезти той салон до свого дому, щоб вони з Алісою знову стали найчарівнішими та найзакоханішими у світі! І підполковник Крук був страшенно радий не тільки звістці про повернення Алісиної пам'яті, а й тому, що був поряд з Вадимом і міг допомогти не наробити нових дурниць.

Чоловіки примчали на виклик лікаря так швидко, як змогли. Гарно вибритий і причесаний Вадим Назаренко захопив з домашнього бару найкращі напої та навіть купив біля переходу величезний букет квітів. Правда, хризантем там на жаль не було, а відкладати зустріч з коханою хоч на мить – він не міг. Лікар зустрів чоловіків особисто і не бажав спочатку брати пакунок, але Вадим сказав, що то для нього буде особиста образа і медик здався, хоча б заради того, щоб зовсім не доводити напівбожевільного від щастя чоловіка до повної відключки мізків.

Вадим зайшов до палати коханої з квітами й лагідно опустився перед ліжком на коліна:

– Привіт, рідна моя! Як же я за тобою скучив, – зараз не намагався говорити багато красивих слів він, щоб не тривожити її розбитого серця. Але Аліса була наколота такою дозою заспокійливих, що тільки чарівно посміхалась і потягнулась до нього обома рученятами:

– Я теж страшенно скучила за тобою, рідненький! От тільки діточок наших забрали... Але обіцяю: я тобі їх ще поверну...

Вадим ніжно пригорнувся до своєї єдиної у світі й сльози градом покотилися на її голівку. Він не хотів, щоб слабка дружина бачила його стан тому, цілував її в маківку і промовляв:

– Так, моє малесеньке диво! Ми все повернемо, як раніше і навіть краще... Ти ж моя найсильніша у світі крихітка і я тебе безмежно кохаю.

– І я тебе, кохаю, любий. От тільки діточок дуже шкода... А що це в тебе з волоссям? Пофарбував чи що?

– Так, пофарбував, – протер очі Вадим і знову притуляв до серця свій найкоштовніший скарб.

– Це ти так посивів? – здогадалась вона і гірко заплакала, навіть не дивлячись на седативні.

– Та нічого. Ти не плач, я трішки злякався. А колір волосся я поверну і все, що захочеш. Всі зірки з неба тобі познімаю, тільки не кидай мене більше ніколи... Добре?

– Добре, – згодилась вона і потонула в його уже безмежно щасливих оксамитових очах. – Ніколи в житті не покину. Бачиш, коханий, навіть смерть не може розлучити нас.

Підполковник на хвилинку заглянув до Аліси привітатись і поїхав додому, щоб відпочити. Сьогодні у нього видався такий тяжкий день, що тяжчим був хіба що день похорону сина. Вони з дружиною лягли відпочивати та довго розмовляли в темряві про все, що сталося з Назаренками, спеціально і дбайливо обходячи свій особистий страшний біль.

А Вадим, уже звик ночувати в коридорі цієї лікарні, тому сьогоднішня ніч була майже святом. Лікар дозволив йому залишитися біля дружини й він, з блаженною посмішкою проспав до ранку на стільці, ніжно тримаючи в руці найріднішу долоньку. Ранком його виставили за двері, бо в Аліси настали вранішні процедури.

Тоді чоловік спитав у лікаря дозволу і миттю приніс дружині сніданок з МакДональдзу. Коли по палаті розповсюдився аромат картопельки фрі, макчікена та Алісиного улюбленого десертика з полуницею, вона якось повеселішала і навіть перестала молитися за порятунок невинних душ їх діточок – Адама і Єви.

Зараз у бідолашної жінки був такий дивний стан, наче вона перебувала між двох світів. Звичайно, присутність коханого і його дбайливий догляд тримали її у світі живих. Але коли нещасна згадувала про дітей –

поринала кудись далеко та повертатися зовсім не хотіла. Стривожений такою поведінкою, раніше сильної та веселої, дружини Вадим радився з її лікарем. Але той умів лікувати тіло, а от душа пацієнтки – йому була непідвладна. Ще через кілька днів, після хороших результатів аналізів, Алісу виписали та порекомендували регулярно перевірятись в інституті нейрохірургії.

Розділ 14. О зупинися мить

Коли таксі підвезло Назаренків під високий паркан особняка на Борщагівці – Аліса страшенно розхвилювалася. Вона крутила голівкою на всі боки, а прекрасні сині очі наче когось шукали чи боялись. Вадим відпустив авто, адже в гаражі стояла добре знайома з першої їх зустрічі «сіренька конячка» на ім'я Форд. Підполковник Крук вже давно перегнав його на Борщагівку. Зрозуміло, що за страшною бідною, Вадим забув не тільки про припаркований біля банку автомобіль, а й про весь навколишній світ взагалі.

Зараз чоловік лагідно пропустив дружину через високу хвіртку і вона побачила свій ошатний двір. Але чомусь зупинилась і скрикнула:

– Вадику, я туди не піду! Нізащо...

– Сонечко моє ріднесеньке, але ж це наше гніздечко. Ти його так любиш. Сама вибирала, сама планувала, – посміхався їй Вадим, а серце невблаганно стискалося від болю.

– Там загинули наші дітки. Я туди не піду, – затремтіла бідна жінка.

– Дати ліки? – намагався бути спокійним чоловік.

– Я не божевільна. Просто я їх дуже любила... – шепотіла Аліса і задкувала до хвіртки.

– Добре-добре. Не треба в дім. Пішли в гостьовий будиночок. Тобі там теж завжди подобалось, – ніжно пестив її плечі Вадим і відчував, що зараз заплаче. Він згадував, як щаслива дружина кохалась з ним на невеличкому ліжку в тому будиночку. Чув її сріблястий радісний сміх і не міг бачити такою смертельно-сумною.

– Туди піду, – зітхнула Аліса і побрела по доріжці між прекрасних кущів троянд.

Кінець вересня був аж занадто теплим і над вечір хазяйновитий чоловік приготував смачне м'ясо на грилі та запропонував поплавати в басейні. Без допомоги відповідної служби, він сам вправно почистив ємність і міг зробити для коханої що завгодно, тільки б вона стала, як раніше щасливою...

Здається, його старання не були марними й Аліса плавала дуже натхненно, наче намагалась наздогнати щось важливе. Потім, щоб хоч якось відсвяткувати повернення дружини – Вадим наклав гарний стіл біля басейну та ладен був по краплинці нагадувати неймовірній жінці про їх божественний світ. А коли вона накинула халат і сіла поряд, нещасному здалося, що він втрачає розум. Не треба, звичайно, вважати чоловіка цинічним монстром, бо і в його душі загиблі дітки залишили навек невиліковну рану. Але відчувати її так близько й не мати можливості з'єднати їх біль – було для нещасного нестерпним випробуванням.

Повернути в дім вірну помічницю Галю Аліса категорично відмовилась. Зустрічатись хоч з ким з друзів і знайомих не хотіла. Навіть телефоном розмовляти з Ланою чи Даринкою не бажала. Здавалось, що з втратою дітей жінка відмовилась від усього, що пов'язувало її з минулим. Залишались тільки чоловік і дім. Але ж і їх нещасна, практично, ігнорувала.

Крім того, чисто по-людськи, в банку звичайно розуміли проблеми ведучого спеціаліста, але ж фінансові потоки не стояли на місці та потребували інтенсивної уваги. Тому директор філіалу поставив перед Вадимом Георгійовичем питання руба: або він повертається до виконання службових обов'язків або йому треба звільнитись, бо на «тепле місце» уже тупцювала ціла зграя претендентів. А ще на Назаренкові висів довгостроковий кредит на дім, з семизначним числом у підсумку.

Виходило так, що темна пляма в житті нещодавно молодій й прекрасній сім'ї невблаганно розповзалась, як чорнило на білій скатертинці. Навіть

досвідчений підполковник Крук, що на час тяжких випробувань став для Вадима рятувальником, тепер нічим не міг допомогти.

Дивно виглядало й те, що Назаренки вже майже місяць жили в гостьовому будиночку власного прекрасного маєтку і жінка, за весь час, так ні разу й не наважилась зайти в дім. Раніше, рішуча й гаряча в прийнятті рішень, вона навідріз відмовлялась бачити місце, де загинули їх прекрасні діточки. А пам'ять повернулась до Аліси в таких яскравих барвах, що кожна жахлива мить з того страшного дня була для неї просто пеклом.

Поки Вадим працював, відлюдниця власної душі продовжувала втрачати розум. Після декількох оглядів в інституті нейрохірургії у Аліси не знайшли жодних ушкоджень або фізичних відхилень в роботі головного мозку, а вона продовжувала поводитися майже неадекватно. В повному розпачі, чоловік вирішив спробувати останній шанс. В суботу ввечері, без будь-яких підстав, він запропонував дружині провітритись і вони поїхали на своїй «сіренькій конячці» кататися містом. Наче випадково, Вадим заїхав на стоянку того самого ресторану, де вони зустрілись. Він попросив кохану ненадовго зайти всередину й Аліса погодилась.

Коли вони дійшли до десерту, мабуть, теж зовсім випадково, з колонок тихо і неповторно зазвучала чарівна «Speak softly love». Жінка здригнулась і підняла на Вадима здивований погляд, але він щось весело розповідав і тільки коли вона спитала:

– Хіба ти не чуєш? Це ж звучить наша «Скажи, що любиш»?

Своїм чарівним баритоном чоловік тихо відповів:

– Чую, кохана. І буду повторювати до кінця життя: кохаю до нестями й хочу тебе єдину у світі.

– Тоді чому ж ми ще тут? – на диво яскраво запалали очі Аліси.

Вадим заглянув в ті потемнілі озера і зрозумів, що він іде єдиним, абсолютно правильним шляхом.

– А хочеш до Стаса, на лівий берег? – відчайдушно боровся за своє

щастя чоловік, наосліп застосовуючи заборонені прийоми. Але що вже йому було втрачати?

– На Дарницю? А в тебе є ключі? – продовжувала сяяти Аліса і Вадим був дуже здивований такою неочікуваною реакцією, донедавна, зовсім байдужої до цілого світу жінки.

– Звичайно є. Я ж і досі там за сторожа, – розраховувався за вечерю чоловік і ніжно притримуючи свій майже відроджений скарб, посадив до Форда.

Тепер вони мчали старим добрим шляхом, з їх шаленої та неповторної весни, і з кожним кілометром погляд Аліси ставав дедалі пристраснішим. На другому поверсі біля знайомих дверей Вадим удав, наче замок не відчиняється і знову заглянув дружині в очі та сміливо припустив, що за тими дверима зараз відбудеться щось неймовірне. А його кохана, що пережила страшні випробування і так довго не могла прийти до тями, зараз тремтіла вже майже як тоді, коли він вперше привів її сюди. Серце бідного змореного чеканням чоловіка захливалось від щастя і бажань!

Після того, як саме Аліса привела напівпорожнє помешкання Стаса до ладу – тут нічого не змінилося. Величезне ліжко біля вікна було на своєму місці, тільки доречно закутане від пилюки плівкою. З вікон навпроти, як і раніше, сяяли численні вогники й навіть нижнє світло було зовсім не потрібне. Так само як вперше, Вадим лагідно звільнив свою кохану від верхнього одягу та виніс до передпокою. Аліса стояла біля вікна, спиною до нього, а в повітрі відчувалась неймовірна напруга. Помолившись всім богам, чоловік спочатку ледве доторкнувся обома руками до її плечей і трішечки стиснув. Неочікувано жваво, дружина повернулась і просто впала в його обійми. Тоді Вадим підсвідомо зірвав покриття з ліжка та обіймав її всю, як колись, не пам'ятаючи себе самого...

Сьогодні, вперше за довгий і страшний місяць, він бачив її бездоганне оголене тіло і міг заприсягнутись, що воно стало ще привабливішим. Дивно, але покірну й тиху дівчинку, якою він пам'ятав її раніше, змінила палка та розпусна коханка, що владно шаленіла над ним.

Звідки в ній взялося оте чарівне бажання пестити себе у чоловіка на очах, періодично зливаючись безсоромними пристрасними цілунками, а потім знову заповнюватись ним глибоко і нестримно? Аліса так звабливо стогнала, що просто зводила Вадима з розуму. Сп'яніла від неймовірної втіхи, вона виглядала зараз наче птах, що врешті вирвався з клітки на волю. Можливо Господь чи якась інша, більш гріховна сила, сьогодні змилувалася над нещасними закоханими та повернула їм загублений шлях до вже раніше завойованого надприродного блаженства.

– О, зупинися мить, бо ти прекрасна! – прошепотів Вадим, не стримуючи сліз. – Як солодко, коли ти саме так у мене відбираєш тіло й душу. Мені нічого на землі не треба – тільки тебе й таке кохання...

Напівжива від задоволення Аліса припала до його грудей, ще важко дихала і загадково посміхалась:

– Привіт, коханий! Ти прости, будь ласка, що довго не верталась. Там, за межею, дуже страшно. Я знаю: так як ти, ніхто не зміг би витерпіти муку і повернути нашу казку до сонця, до життя, до щастя...

Вадим вслухався в кожне її слово, прикривши від блаженства очі та марно намагався проковтнути зрадливий ком десь в горлі. Він тихенько торкався її спини та просив у Бога залишити їх такими уже навіки. Але тут почув:

– Прошу: знайди нехай не ту смачну, але хоча б якусь водичку. Бо я від спраги просто відключусь...

– Так, з радістю! Відпочивай, кохана. Я миттю принесу, – перемістив знесилену дружину на ліжко і саяв від одних лише думок про те, що їх чекає далі.

– А ти куди? – сполохалась Аліса.

– Не бійся. Нам тут нічого не загрожує. Ти поки набирайся сил, бо вони нам сьогодні ще згодяться... Яка ж ти, Господи, вродлива! – обмацував він поглядом красуню, натягуючи джинси, як хлопчисько.

На виході з дверей Вадим легенько лягнув по одвірках рукою і з

гордістю прошепотів:

– Є-є-с!.. Ризик був того вартий. О, Боже! Ти повернув мені її ще прекраснішою ніж колись.

Наче в дурмані від пережитого, він повернувся з фруктами, з водою і точно знав, що до ранку залишилось багато часу і стільки ж неземних страждань!

Розділ 15. Життя прекрасне

Вставало яскраве осіннє сонечко, а шалено закохані Назаренки ніжились в обіймах одне одного і випромінювали таке щастя, що й сонцю було трішки заздрісно споглядати на них.

– Доброго ранку, крихітко моя! – утопав в її небесному погляді уже й сам знесилений Вадим і знову не знаходив слів, щоб висловити своє неймовірне захоплення відродженим блаженством.

– І тобі доброго, мій чарівний повелителю! Сподіваюсь вночі ми не нарobili дурниць? – горнула до нього Аліса.

– Що ти, зіронько моя ясна. Я поклявся більше ніколи в житті не поспішати, берегти та не мучити тебе.

– А навіщо ж тоді мучив усю ніч? – хитренько посміхнулась перенасичена задоволенням жінка.

– Бо без цього я жити не в змозі. Ти повернулась такою шалено звабливою, про яку я і мріяти боявся, – гордо зізнавався коханій чоловік.

Дивно, але старенька квартира Стаса виявилась для Аліси та Вадима найдоленоснішою у світі. Саме тут вони вперше пізнали своє довічне єднання, саме в цій квартирі Вадим зробив коханій пропозицію руки й серця. Навіть зараз, коли на Борщагівці стояв порожнім їх ошатний особняк, в цей сонячний жовтневий ранок – найщасливішими вони відчували себе знову на Дарниці, в чужому ліжку. Здавалось, доля просто кричала їм без слів: забути про Богом прокляті елітні квартали за Кільцевою і повернутись у нормальний живий світ, щоб кохати одне

одного поряд звичайних простих людей і подій. От такий вимальовувався життєвий парадокс!

Уже не вперше, весела сімейка нашвидкуруч поснідала тут фруктами з водою, та одногосно вирішила з'їхати з ненависного особняка навіки. Завтра, в понеділок, старший аналітик відомого подільського банку Вадим Георгійович Назаренко, з неймовірним натхненням і завзяттям, візьметься до виконання своїх звичайних службових обов'язків. А сьогодні парочка з'їздила на кляту Софіївську Борщагівку і Вадим, по складеному дружиною списку, зібрав необхідні для життя у Стаса речі. Він навіть не намагався запросити Алісу в дім, бо страшенно боявся втратити хоч краплинку з того, що сталося минулої доби. Та й хіба в речах справа? Коли вони зустрілись і покохали – в них майже нічого не було. А потім серед троянд, газонів і басейнів зробилося таке, чого ні забути, ні змінити вже не сила. Та можна, на майбутнє, стати обачнішими. Просто жити та кохати, працювати й міцно дружити нехай з двома чи трьома людьми, зате такими, яким завжди можна довірити свою спину.

На роботі Вадима зустріли по-різному, бо всі люди різні. Хтось уже готувався до підвищення, комусь з самого низу, світило копійчане збільшення зарплатні. А інші з радістю вітали доброго і правильного начальника підрозділу.

Наприклад, коли керівник служби охорони банку В'ячеслав Янович Крук зайшов до кабінету Вадима, то його досвідчений і тренований не дивуватись ніколи й нічому розум – просто закипів. Адже відставник побачив перед собою усміхненого шатена, з новенькою зачіскою та грайливими ямочками на шовково вибритих щоках. А оксамитовий погляд Назаренка виблискував такими казковими барвами, що навіть на весіллі ті смарагди виглядали трішечки скромніше...

– Доброго ранку, Вадиме Георгійовичу! – не знайшовши й тіні недавньої печалі та сивини в образі доброго друга, привітався Крук. – Як життя, командире?

– Вітаю, Славочко! Життя прекрасне, – абсолютно не намагався приховувати бурливого щастя Вадим.

– Дуже радий за тебе, Вадику! Бачу, відбулися великі зміни? – здогадувався підполковник: звідки дме такий буремний вітер.

– Дорогий, зміни просто неймовірні! Вона знову моя... Так моя, як ніколи раніше не була. Правда, ми тепер бездомні. Але це навіть романтично. Вчора повернулись до Стаса, в нетрі, – як хлопчисько, насолоджувався своїм станом фінансист і ділився найпотаємнішим зі своїм вірним другом. Та це було закономірно і логічно.

– Тобто, маєток геть? Знаєш, а я навіть задоволений цим, – зізнався Крук. – Навіщо вам така пам'ять і старий біль? Завжди можна спробувати розпочати все заново...

– Саме так. Бо моя крихітка там навіть дихати боялась, не те, що дивитись на клятї сходи. А на Дарниці наче розцвіла.

– Ага! І тебе своїм цвітінням обтрусила. Виглядаєш зараз непристойно щасливим. А як приїде хтось згори? Вони ж тебе відразу «на вживання» перевіряють, відправляють, – вже відкрито потішався над станом товариша Крук. – Я поки не потрібен?

– Потрібен, Славо! Завжди потрібен. Дякую тобі низенько, за все-все. Без твоєї вірної руки мені нізащо б не видряпатися.

– Та перестань, малий. Я ж поряд з батьком твоїм кулі ловив. Чого б це мені тебе в біді лишати? – пояснив Вадиму прості речі В'ячеслав Янович і з посмішкою покинув кабінет.

Це була чистісінька правда. Колись давно, юний Славко Крук був прикріплений стажистом до вже досвідченого опера Георгія Назаренка і вони разом ловили по Києву бандюків, аж доки на трасі Київ-Чоп не сталася жахлива аварія. Батьки Вадима, що сиділи на передньому сидінні авто – загинули на місці, а маленький Вадик вижив і майже не травмувався. Тоді старший лейтенант Крук пройшов всі можливі інстанції, але у всиновленні хлопчика йому було відмовлено. Причиною стали: відсутність на той час власної сім'ї та майже цілодобова небезпечна служба в міліції. Тому й виріс Вадим у дитбудинку. Завдяки виключно власному розуму хлопець здобув гарну освіту і пішов по життю вперто і працює, аж поки не став фінансовим аналітиком в

одному з ведучих банків Києва. От тільки з коханням і сім'єю все було якось догори дригом. А коли в тридцять три він, як школяр, миттєво і шалено закохався в прекрасну Алісу, відразу склалося все: весілля, дім, майбутні двійнятка...

А потім вдарила біда! Та підполковник Крук навіть не думав відступати. Він знав, що буде робити все від нього залежне аби тільки витягти сина свого загиблого старшого товариша зі страшної напасті. В'ячеслав Янович завжди вірив у другий шанс. Правда, у своєму нещасному житті він вже нічого не міг змінити, бо сина-потопельника не можна було повернути ні розумом, ні завзяттям. Тому сивочолий відставник боровся за зміни в житті Вадима Назаренка стільки, скільки було б потрібно. А тепер вийшов з його кабінету щасливий та осяяний не менше, ніж сам Вадим.

Була тільки у підполковника одна незавершена справа. Бо не з казок, а з досвіду цей мудрий чоловік знав, що у гідри можна відрубувати голови скільки завгодно разів, та вони в неї відростатимуть знову. Тому недоведений злочин Алісиної сестри висів у нього на шиї важким тягарем. Битий життям, він розумів що не буде ніякого толку від переміщення молодих Назаренків по місту. Якщо та тварюка одного разу з'явилась на Борщагівці, вона прийде і в будь-яке інше помешкання та спробує, навіщо, повторити або завершити свою чорну справу. Виходило, що гадину можна тільки піймати й погубити. Звичайно ж це була алегорія, але суті вона не змінювала.

Розділ 16. Медовий місяць повернувся

А тим часом Вадим швиденько і якісно порозгрібав самі нагальні справи, і вже встановлював зв'язок з Міланом. Він просто не міг стриматися, щоб не порадувати тепер однокашника і друга своїм шаленим щастям. Ну і звичайно, як вихована людина, повідомити хазяїна Дарницької квартири про старих безоплатних орендарів.

Спочатку зв'язку не було і Вадим розумів, що Стас набагато менше належить собі, там в Мілані аніж він тут, на Подолі. Тому прийдеться набратися терпіння і почекати поки товариш звільниться, а тоді відразу сам передзвонить.

Коли зморений і схвильований торгами міланський фінансист з'явився на моніторі, перше що він спитав, було:

– Привіт, Назаре! Ти живий? – Але побачивши те, що побачив – навіть забув про особисту втому і додав здивовано: – Ого! Бачу, що живий...

– Стасе-братику! Живий і страшенно щасливий, – не став морочити голову другу Вадим. – Я навіть не знаю, з чого почати?

– Ну, вже почни з чого-небудь, бо я ж не залізний. Ти сяєш, яскравіше ніж під ту Тарантелу, а я щось повинен же розуміти, – зараз нагадав прекрасний момент весільної подорожі Назаренків хлопець, та чомусь у Вадима тяжко стислося серце.

Адже тоді Аліса вже була вагітна двійнятками та в їхньому житті назрівали найстрашніші часи...

– Добре, розповім, – прогнав старі погані спогади Вадим. – Одним словом, ми знову живемо в тебе.

– Оба-на! – жартома висловив своє здивування Стас і пояснив: – Ні, ти не подумай, я не проти, живіть! Але з якого це дива ти залишив свій палац?

– Порозумнішав і спустився на землю, – щиро відповів Вадим і чомусь подумав: «Стасе, який же ти ще наївний і зелений...»

– То от як розумнішають? – з сарказмом вимовив молодик.

– Так. Моя прекрасна квіточка прийшла до тям та зовсім не могла жити в тому проклятому склепі. Тому ми пішли й щастя знову заповонило кожну мить. Стасе-братику, я наче помолодів. Ходжу якийсь дурний і неймовірно щасливий, – перед друзями зовсім не боявся відкриватися щирий чоловік.

– Порадував, Назаре! Порадував без міри. Це я тобі як брату говорю. Тільки де ж ви тепер будете жити?

– Я ж кажу: в тебе! Бачу тобі сьогодні на біржі мізки зовсім відбомбили, – не переставав шаліти київський фінансист.

– Та живіть собі на здоров'я. Бо я вже, мабуть, ніколи туди й не повернусь. Але ж навіщо вам здалась моя халупа?

– Бо вона щаслива! Стасе, ми ж у тебе з першої миті й до сьогоднішнього ранку... Вибач, але мережі я таке точно не довірю, та й ти ще малий слухати подібні одкровення. Я й не ходжу тепер, а наче літаю і нічого не можу з собою вдіяти. В тому пихатому страхітті я мало дівчинку свою не втратив, а тепер вона повернулась така могутня й чарівна, що нас вже ніщо не зламає. А житло? Ну, не знаю. Треба подумати, тільки в мене зараз немає чим, – захлинався від щастя Вадим.

– Ну, я хоч і «малий», але можу за тебе подумати, – запропонував Стас.
– Був у мене якось момент, що збирався повернутися додому і покопав трохи під нові ЖК Києва. Дивно, але саме новобудови Лук'янівки та Подолу мені чомусь сподобалися найбільше: інфраструктура, розв'язки, навіть стиль. Я з самого початку хотів у тебе запитати: ну навіщо тобі ті газони та басейни? Але ж ви були такі окрилені своїми мріями, – як і В'ячеслав Янович, ділився тепер минулими підозрами Стас.

– Знаєш, брате, а ти правий. Красунечка моя і робота будуть поряд. В мене ж через ту Кільцеву кожного дня дах їхав, – зізнався чесно чоловік.

– Виходить, не тільки підполковник, а я також на щось згодився? – радів товариш.

– Дурний ти, Валігура! Якби не ви двоє, я б уже мабуть здох, а так щасливий до нестями та живіший всіх живих. Дякую за пораду. Зараз погляну, що там є, а потім пораджусь зі своїм сонечком і буду перемальовувати кредит, – однозначно і рішуче відповів другу Назаренко.

Ввечері, в щасливому куточку Стаса вже ароматно пахла вечеря і на дверях Вадима зустріла усміхнена дружина:

– Як тут моє чарівне янголятко? – спитав схвильований чоловік.

– Добре, коханий. Тільки дуже скучила. Переодягайся, будемо тебе обігрівати та годувати, – таємниче посміхнулася Аліса.

Вадим сховав до шафи діловий костюм і, після душу, одяг улюблений

домашній халат. Але коли він зайшов до кімнати, то не побачив своє янголятко біля столу. Та поглянувши на ліжко, просто отетерів. Його маленька зваблива дружина лежала там зовсім без нічого, і тихо пестила себе долоньками...

В шоці від такого подарунка, чоловік скинув з себе шовкову тканину і миттю опинився поряд. Він ніжно цілував свою розпусницю, повільно і дбайливо розпалюючи вогонь, щоб нагадати як саме на цьому ліжку вперше вона тремтіла від неймовірного збудження...

І вона згадала: щедрими сльозами й солодкими муками. А потім ще й додала до спогадів їх улюбленого «човника» та поринала в блаженні очі коханого натхненно і радісно. Десь через годинку, абсолютно знесилені, вони лежали рука в руці й Аліса довірливо шепотіла:

– Бачиш, коханий, наш медовий місяць повернувся таким чарівним...

– Так, краплиночко моя, бачу. Думаю тепер, він триватиме у нас ціле життя. Бо ти стала така палка, що колись від насолоди я просто згорю у твоєму вогні та буду найщасливішим у світі...

– Ходімо задовольняти гастрономічний апетит, а потім займемося іншим, – муркотіла чарівниця.

– Ти неймовірна! А може у Стаса стіни пофарбовані любовним еліксиром? Бо скільки ми тут живемо – так наче в казці чи уві сні? Я навіть хотів викупити в нього цей дивовижний куточок. Та сьогодні той дурко підкинув мені зовсім іншу ідею. До речі, тобі від Валігури – найкращі вітання!

– Дякую, котику. А чим же він тебе зачепив? – цікавилась Аліса і, зовсім без одягу, жваво поралась біля столу та розбирала на шматочки запечену курочку. Це виглядало так сексуально, що Вадим знову забув про їжу. – Молю тебе крихітко: одягни хоч щось, бо мені вже взагалі не до їжі...

– Куштуй, будь ласка, поки не охолело, – наполягала красуня й слухняно накинула на себе прозорий пеньюарчик.

– Дуже мені це допомогло! – поринав кудись глибоко в неї зачарованим

оксамитовим поглядом радісний чоловік і доповнив: – Стас думає, що нам непогано було б взяти квартиру в новобудові на Подолі чи Лук'янівці. Я подивився декілька варіантів і схиляюсь саме до Подолу. І Круки живуть поряд та і я страшенно звик до цього милого старого району. Не треба витратити часу на дорогу, тому ми могли б більше бути разом. А ще я приходив би на обід... Ти ж не проти? Зараз всі найважливіші справи переробимо і будемо радитись, – зловив свою звабливу кохану до рук Вадим, а та заверещала, наче школярка і міцно обійняла його за шию.

Розділ 17. Старий гонщик

Підполковник Крук сидів дома, перед телевизором, і бездумно клацав пультом. Раптом він перемкнув на щось автомобільне і від миттєвого спогаду підскочив, наче вжалений. В боротьбі зі страхіттями свого молодшого товариша, В'ячеслав Янович геть забув про старого і дуже хворого друга, а саме легендарного в минулому гонщика Германа Гайду, з яким колись виріс в одному дворі. Минуло майже пів століття. Життя розкидало і випробовувало їх на свій розсуд, але з недавніх пір, коли відставник дізнався про страшний діагноз друга дитинства – став бувати в нього частіше. І от через біди й нещастя молодого сім'ї Назаренків він уже майже місяць не з'являвся на Троєщині.

Крук схопив телефон і набрав знайомий номер. Якийсь час слухав гудки, але потім йому все ж відповіли на виклик. Сьогодні голос Гайди був зовсім тихим і сумним.

– А-а-а, начальник! Згадав про старого бандита? – почув В'ячеслав Янович не смішний жарт і серце його стислось від болю, бо він давно вмів чути те, чого люди телефоном не говорили.

– Вибач, будь ласка, Гера! Закрутився я. Сильно закрутився. Прости...

– Та чого ти, Славо, перепрошуєш? Ти ж не одна з моїх колишніх, що розволокли по світу всі мої скарби. Одні вимпели лишилися, а медалей наче й не було. Та й кому я взагалі потрібен?

– Навіщо ти так, Ракето! Мені потрібен. Синові своєму потрібен. Адже у тебе він є, – гірко додав підполковник, щоб нагадати Герману, що не

йому одному погано в цьому світі. Крук часто застосував заборонений засіб «клин-клином» і це майже завжди спрацьовувало. От і тепер голос старого гонщика став м'якшим:

– Вибач, старий. Це я від радості, що тебе почув. Так що ж там у вас на Подолі діється? Начебто про новий потоп не чуто було.

– А знаєш, я завтра у тебе обов'язково буду, друже. Бо телефонні розмови тепер, то як зі стіною спілкуватися. Ти ж не хочеш собі нормальну апаратуру завести. Бачились би кожного вечора по Skype. А пам'ятаєш: як у тебе відик з'явився, мабуть, у першого в місті? Раніше ніж у членів ЦК, – мимоволі посміхнувся Крук і згадав старі-добрі часи.

– Буду радий бачити тебе, Славо. Правда, в мене завтра непотрібний нікому сеанс у лікаря, але то зранку. А потім я весь твій, – зморено відповів чоловік і кинув трубку.

І знову спогади про вже цього свого товариша заповнили розум відставного підполковника. Тепер він згадував життєвий шлях свого сусіда по двору – веселого розбишаки Гери Гайди. Він був всього на два роки старшим від Славка і хлопця змалечку страшенно тягнуло до автомобілів. Спочатку батьки віддали його в автошколу, а далі все закрутилось наче в казці. Коли Славко Крук ще закінчував вищу школу міліції, Германа Гайду на прізвисько Ракета, вже добре знали любителі автоспорту на безкраїх просторах СРСР і навіть за кордоном. За свою блискучу і неперевершену кар'єру автогонщика – він десятки разів був призером чемпіонатів та мав багато інших спортивних досягнень і неймовірну колекцію нагород. В ті часи, відомий і веселий Гера, навіть після травмування, повсюди знаходив собі красивих і абсолютно невірних жінок. За життя він спромігся завести собі аж п'ять дружин, одна з яких таки народила йому сина, але ні одна так і не стала, ні долею, ні коханням всього життя. Тепер легендарний гонщик двадцятого сторіччя жив на Троєщині в невеличкій однокімнатній квартирі та хворів на останню стадію цирозу печінки. Єдиний син інколи приїздив до нього з передмістя, але теж мав багато своїх життєвих проблем.

Отже, наступного дня Крук не зміг чекати до вечора і поїхав до

магазину електроніки, в нагальних справах безпеки. Це була офіційна версія для начальника відділення. Сам же В'ячеслав Янович вже гнав свого Фольксвагена через Північний міст на вулицю Бальзака, де і доживав свої останні місяці його давній друг Герман.

Коли Гайда відчинив двері – підполковник зціпив зуби та мовчки зайшов у квартиру, адже товариш виглядав дуже погано. Друзі обійнялись, як зазвичай, і В'ячеслав Янович поставив на кухні пакет з фруктами та сів на запропонований стілець. Гайда увімкнув чайника і теж тяжко сів поряд. Колір шкіри у бідолаги був зовсім жовтим, а сам чоловік – змарнілим та худим...

– Ну що Славочко, випити за зустріч не пропоную, бо обом нам як то кажуть «не можна», але чайку поп'ємо. Розповідай, що тебе так затримало, як дружина? І взагалі: що у світі нового діється? Ти ж бо у нас поки «на коні». Дай Боже, щоб так було ще дуже довго, – як і телефоном, тихо та сумно говорив Герман, вперто дивлячись кудись під стіл.

– Гера, не починай! Ми ж обоє з тобою добре знаємо: що життя то гидота, а в кінці смерть. Але жити якось треба. От, наприклад, ти питаєш: куди я подівся так надовго? Я тобі розповім. Час у мене є, – автоматично поглянув на годинника підполковник і почав свою розповідь, щоб знову чужими бідами відвернути хворого від своїх власних.

Неквапливо, під чай і все більш зацікавлені погляди невиліковного товариша В'ячеслав Янович, з початку і до кінця, розповів Гайді історію Вадима Назаренка і його маленької чарівної дружини. Він повідав старому другові: яким страхіттям, в одну мить, може обернутися прекрасне і зовсім юне життя. А той слухав, іноді плескаючи від здивування або злості у вже скалічені болячкою долоні, і більше не жалівся на свої біди. Адже такої підлості та чорних заздросців не пам'ятав навіть тоді, коли був на вершині слави.

Підполковник замовк, а гонщик чомусь запитав риторичне:

– Ти тільки подумай, Славочко, це ж якою тварюкою треба бути, щоб бажати смерті ще ненародженим? Вони ж нікому нічого не винні були!

Та й дівчинка, як я розумію, застрягла кісткою їм в горлі, бо стала щасливою.

– Саме так, Гера. Саме так! Зараз я покажу тобі цю парочку і ти зрозумієш все сам.

В'ячеслав Янович дістав свій айфон і почав гортати фото, демонструючи Гайді красиву і неймовірно щасливу пару Назаренків спочатку в РАЦСі, а потім в Андріївській церкві. А коли випадково глянув на гонщика, то побачив, як той витирає старечі сльози.

– Господи, а я тут на життя жаліюся! Дивись, Славо, яким янголам доводиться боротись з демонами, щоб вижити на цій клятій землі. Ну от скажи ти мені, будь ласка, як взагалі доля розподіляє свої дарунки? Хіба ж таким голубкам можна було хоч в чомусь відмовити? А та падоль красуню з дітками – об плити на підлозі... Не-є, Славо, життя не гидота, а повний відстій!

– Знаєш, Гера, що найболючіше? Я стільки тварюк за своє життя пересаджав, а якусь тупу курку не можу ні в чому звинуватити. Ну, нема в мене на неї ніяких доказів. І геній наш у підвалі бився-бився, а нічого путнього не накопав. Ну так, Блощицький Толік – тварюка і педофіл, але ж по життю він слюсар з СТО. А вона взагалі десь тут у вас на ринку в лотку торгує. І куди мені з цим?

– Як ти кажеш? – піднявся зі стільця слабкий співрозмовник. – Мені якийсь Толік, на нашому СТО навпроти ринку, два тижні тому коника перевзував. У тебе часом морда його не збереглась?

– Та є, звичайно, – прогортав іншу теку підполковник. – Ось, дивись. Наш малий в будь-яку базу залізе. Офіційно це бидло під статтями ніколи не ходило. Та Кеш його у водійській знайшов.

Зараз хворий Гаїда навіть в обличчі змінився:

– Славо! Так це ж воно... Саме це мурло у нас на СТО підробляє. П'яне часто буває, от хлопці саму брудну роботу йому і дають. Я свого коня кому завгодно не довірив би, але тоді спішив і мені зовсім зле було. А відьма його у тебе теж є?

– Ось, дивись. Саме ця тварюка невинних діточок і загубила, дівчину мало з розуму не звела, а потім хустинку накинула і в кущі... – щиро обурювався підполковник Крук.

– Це добре, що ти голубкам допоміг. Знаєш гарні люди вони, і любити, і прощати вміють. От я, дурень, змарнував ціле життя на миттеві радощі. А у них точно є шанс! – якось дивно повеселішав старий гонщик. – Дякую тобі, друже. Ти мене сьогодні наче у панорамне кіно зводив.

– Тримайся, Гера. Може щось потрібно, так ти тільки скажи? – обіймав на прощання друга дитинства В'ячеслав Янович і в кожному з таких зустрічей розумів, що наступної може вже не бути.

– Та не. Дякую! Все є. Ліків он цілий вагон знову виписали, а навіщо вони мені? Хіба що аптеці радість. Ну, щастя тобі, Славочко! Зустрінемося... – якось дивно сказав Гайда і зачинив двері. А В'ячеслав Крук з важким серцем сів за кермо свого безвідмовного «німця» і помчав на Поділ, бо там його вже обшукалися.

Старий гонщик тяжко опустився в улюблене крісло і набрав сина.

– Антоша, здоров! Це тато. Як ти малий? – тремтячим голосом запитав Гайда.

– Та все нормально, тату. Щось трапилось? – здивувався той, бо не так часто дзвонив йому батько посеред білого дня на роботу.

– Не-є. Просто хотів почути твій голос. У вас все в порядку? – повторив Герман.

– Так, все. А чого ти дзвониш? Я тут трохи зайнятий, у мене клієнт, – відповів син.

– А, ну тоді працюй, не буду відволікати. Просто я хотів сказати, що дуже тебе люблю... – видав старий гонщик і кинув трубку.

– Тю! Дивний якийсь. Я перепрошую, продовжимо, – сказав хлопець і подумав про те, що батько мабуть вперше в житті сказав йому такі слова.

Розділ 18. Останній політ над Дніпром

А Герман Гайда одягнув свій найкращий вуличний прикид, довго дивився на себе в дзеркало, потім матюкнувся і вийшов на вулицю. Вранішні ліки він прийняв і зараз майже зовсім не відчував болю. День був доволі похмурий, та й що було взяти з кінця жовтня? Старий гонщик з сумом подивився на двір, підійшов до свого BMW і сів за руль. Від минулого життя у нього не залишилось нічого: ні здоров'я, ні щастя, ні сім'ї, ні грошей. Правда, був син і оця чудова машина. Ну, не міг він собі відмовити в такому щасті, як ганяти по місту на класному кросовері. І навіть вредні сусідки, що вічно лаялись за припарковані у дворі авто, ніколи не намагались кричати на старого дідугана. А для місцевих пацанів було за щастя хвастатись перед дівчатами тим: яка легенда живе з ними в одному домі.

Герман зробив добре кільце по району і заїхав зі сторони Троещинського ринку. Гайда завернув до СТО і зупинився. Йому назустріч зразу вибіг трохи замурзаний хазяїн і, весело піднімаючи ганчірку в руках, привітався:

– Дядя Гера, вітаю! Щось сталося чи просто на профілактику?

– Ні те, ні інше, Саньок! Просто вирішив у вас тут в кафе, на вулиці, посидіти. Запах бензину і машинної оливи мене заводить, – романтично змахнув рукою старий гонщик так, як зазвичай навіюють аромат парфумів.

– А, ну сідай! Жінка зараз прийме замовлення. Настя! Клієнт чекає.

Миттю перед Гайдою з'явилась дружина Санька і мило посміхнулась:

– Германе Борисовичу, вітаю. Як життя? Що будете?

– Молочка принеси мені, Настуню. А я посиджу...

– Добре! – побігла виконувати дівчина.

Тим часом хлопці щось чаклували під машиною на підйомнику, але скоро Саньок міцно матюкнувся і навіть кинув щось важке на підлогу:

– От же ж ханига довбаний!.. Я тебе що просив зробити? Відполірувати просив! А ти що зробив, падло? Все. Не знаю я твоїх проблем і знати не хочу. Урвався мій терпець. Звільнений!

– Чуєш ти, начальство! Як це звільнений? Я в профспілку жалітися піду. Ти мене на два місяці брав... – почувся десь з середини ангара гідкий скрипучий голос.

– Я тобі дам профспілку! Пішов геть звідси, наволоч!

Через кілька хвилин на вулицю виповзло щось, що нагадувало Герману його самого зовсім не в кращі часи. Тільки він, зазвичай, не вилазив з ресторанів Хрещатика, потім скотився нижче, але такою брудною потворою не виглядав ніколи. А незнайомиць, у рваній куртці та давно не праних штанях, жадібно перераховував у руках останню видану Саньком зарплатню. Потім, з розгону і без дозволу, впав на стілець поряд. Гайда вже згадав і впізнав у звільненому горе-слюсареві того, кого зранку бачив у підполковника Крука в телефоні. Він мовчки попивав молоко і з відразою спостерігав за наволоччю біля свого столика.

– Вип’ємо, діду? – знизала тьмяними очицями Германа п’яна потвора.

– Що важкий день? Ні, в мене свій напій, – криво посміхнувся Герман і чомусь згадав прекрасну пару, яку теж вранці бачив в телефоні товариша. А ще йому відразу стало зрозуміло: чому дружина цього покидька так зненавиділа свою маленьку щасливу сестричку. Бо хіба ж могли оці плазуни, з нижчого світу, простити нормальним людям звичайне хороше життя? Постає питання, що заважало їм самим трохи взятися за розум та намагатися жити по-людськи? О! Здається це зараз Герман уже сам собі читав нотацію про високі принципи й суть буття...

Але ж яка гідка потвора сиділа зараз поряд з ним і комусь телефонувала.

– Та пішла ти в дупу! Вигнав. Зовсім! А я тобі казав: треба було грошей у них вимагати! Чого? Та які менти? Поки слабі – треба напружати...

Знову Герман зрозумів: про кого й про що йдеться і в нього всередині

зріло непереборне бажання – придушити оцю тварюку як клопа, щоб не поганила світ. Та не встиг він більше нічого подумати, як через дорогу вже бігла та сама «невловима месниця», з Крукового телефона. Зараз Гайда не вірив власним очам!

Картинка склалася так швидко, як він і не сподівався. Думав: поїздити по району, пошукати, як намагався робити підполковник. Але для гонщика, що вже не мав так багато часу Бог, скоріше за все, зробив виключення. Тільки Герман поки що не зовсім розчув: що саме хоче сказати йому Господь, подаючи оцих двох, як на тарілочки?

А бридка товста жінка, з погано нафарбованими губами та в волохатому шарфіку на голові, підбігла до свого п'яного «судженого» і вони почали хамовито лаятись посеред вулиці, не соромлячись ні перехожих, ні тихого спостерігача поряд. Тільки коли товстуха заморилась кричати, вона уважно подивилась на старого діда за столиком і скрикнула вже до нього:

– Вам що робити нічого, як з бідних людей насміхатись?

– Де ви бачите, щоб я сміявся? – тихо відповів Гайда. – У вас, мабуть, проблеми?

– Так! Ось моя проблема. Та щоб ти здох! – знову скрикнула на п'яницю жінка й тепер гонщика-Ракету наче осяяло. Він зрозумів підказку вищих сил: бо у зовсім різних людей за цим столиком вимальовувалась абсолютно одна ціль – померти.

Адже, коли Герман Гайда звільнить світ від потворних покидьків, яких випадково занесло під ноги гарній щасливій парі, може тоді Господь скине йому на шальках своїх терезів кілька гріхів? Та ще й дозволить піти у вічність без мук і важкого очікування!..

– ...Ти, тварюка, йшов на це СТО, щоб відремонтувати наш Жигуль. А сам зовсім спився і та залізняка догниває. Я чому сюди на маршрутці повинна трястись, га? – знову скрикнула страшна дамочка та відірвала гонщика від піднесених, хоч і сумних мрій.

– Вас підвезти додому? – вирішив уже все для себе Герман.

– Ой, діду, йди до біса! Що на велосипеді підвезеш? – примружила підозріло очиці скандалістка.

– Велосипеда у мене немає вже давно, а підвезти можу! – настирливо повторив гонщик. – Як «Беха» підійде? – назвав він свій кросовер на кшталт лихих 90-х.

– Тю! У тебе, діду, «Беха» є? Та не сміши собак на Троєщині, – розсміявся беззубий алкоголік і тоді Гайда натиснув пульт, що тримав у руці. Кросовер миттю підморгнув і відізався хазяїну.

– Ого! – округлились п'яні очиці у Толіка. А Віра стояла з роззявленим ротом і не могла зрозуміти: чого ж вона не вийшла заміж за цього жовтого старця, а промучилась стільки років зі слюсарем-алкоголіком?

– То що підвезти чи як? – рішуче наполягав старий.

– Та, да! Тільки нам на той бік Дніпра, діду. Я ось тобі заплатити можу... – шелестів нікчема двадцятигривневими купюрами.

– Залиш собі. Мені, якраз, з вами по дорозі, – зітхнув Герман і чомусь уважно подивився на сіре осіннє небо. Потім встав, провів гидку парочку до свого красеня і запросив всередину.

Гонщик сів за кермо і вправно вирулив на проспект Шухевича. І чим ближче він під'їжджав до Північного мосту, тим завзятіше набирив швидкість його прекрасний сталевий кінь.

– Ну ти й ганяєш, діду! – заздрісно покрутив головою Толік і то були останні його слова на цьому світі. Бо важкий, вимитий і блискучий, улюблений хазяйський коник – кросовер BMW X3, пілотований легендою радянського автоспорту Германом Гайдою на прізвисько Ракета, на швидкості близько двохсот кілометрів на годину, воістину як швидка ракета, пробив невисокий бордюр і з усього розмаху здійснив свій останній політ над Дніпром. Темна й холодна вода могутньої ріки миттю прийняла в свої обійми душу раба Божого Германа, а разом з ним паскудну парочку тварюк, що мабуть помилково з'явилися на світ під чарівним небом величного Києва.

Наступного дня директор відділення приїхав з наради від начальства

злий, мов чорт. Спочатку він кричав на когось із касирів, потім дісталось службі охорони. Останнім він викликав Вадима і довго виносив йому мізки уявними проблемами. Та старший аналітик уже давно звик до деяких нюансів характеру їхнього керівника і реагував на його гормональні сплески скоріше філософськи. Потім Вадим Георгійович скликав ненадовго уже своїх підлеглих і тільки після цього їх відділення запрацювало у звичному ритмі.

Підполковник Крук і так не міг сьогодні зосередитись на підборі нових камер стеження, та ще й Кеш терміново вимагав його у підвал. Начальник служби охорони подумки сказав погане слово, але коли побачив загальмованого комп'ютерними дивами програміста аж таким збудженим, спробував вислухати.

– Яновичу, сядьте! Будь ласка, прошу Вас, – благав малий і підполковник, щоб не прирікатись ще й з ним, мовчки сів. – Ви новини часто дивитесь? Хоча ОК, зрозуміло. Цього по центральних не показували. Я записав для Вас з кримінальних...

– Та що вже в тебе трапилось? – зітхнув В'ячеслав Янович.

– Це скоріше у Вас. Ось, – і Кеш запустив запис Магнолії ТВ:

«... репортаж нашого кореспондента Сергія Зубова з місця ДТП. Вчора, 22 жовтня, на Північному мосту загинув легендарний гонщик двадцятого століття, призер багатьох чемпіонатів Герман Гайда. Його кросовер вже підняли з дна Дніпра. В салоні знаходились ще дві невстановлені особи. Всі загинули. Відомо що спортсмен останнім часом тяжко хворів і, скоріше за все, не справився з керуванням. Розпочато слідство...»

Ось тепер Крук зрадів, що сидить. Ноги його якимось затремтіли, а голова пішла обертом.

– Сорі, за такі сумні новини, Яновичу. Я знаю, що ви були давніми друзями, але це ще не все. Я покопав тут трохи по всіх камерах, які тільки знайшов. Ви будете зараз трішки приємно здивовані. Бо на задньому сидінні його кросовера потонула наша гидка парочка Блощицьких: Анатолій і Віра.

- Що? Кеш ти впевнений? – аж скрикнув В'ячеслав Янович і встав.
- Ну, не на 100%, а десь на 89, – підтвердив хлопець. – Я такими речами не жартував би.
- От же ж старий дурень! Він їх таки знайшов... – вирвалось у підполковника.
- А він їх шукав? – здивувався Кеш.
- Забий на це, малий. Я розберуся. Дякую. Працюй!

Підполковник Крук прямував сходами нагору та шепотів собі під ніс дуже дивні, на перший погляд, зовсім відсторонені речі: «От тепер живи щасливо, Вадику! Діди своє завдання виконали. Та й борг скасовано. Ой, Гера-Гера!..»

ЕПЛОГ

На вулиці падав тихий пухнастий сніг. Контрактова площа, наче в казці, сяяла таємниче-яскравими вогнями новорічного містечка, а в центрі височіла струнка і гарна ялинка. На площі було багато усміхнених щасливих людей. Там і тут верещали й дуріли діти...

Невеличка компанія, з шести осіб стояла неподалік від красуні-ялинки та про щось весело розмовляла. Час від часу хтось з них жартував і всі щиро сміялись.

Дві пари були доволі молоді, а третя – трохи старша. Ось одна із молодих красунь зняла рукавичку і продемонструвала співрозмовникам пальчика з обручкою.

– Це те, про що я думаю? – запитав у іншого молодця міцний красень, що лагідно притримував свою чарівну половинку.

– А на що це схоже? – відповів Вадиму Назаренку його вірний товариш Стас Валігура, який вирвався з Мілана в короткострокову відпустку, спеціально на Новий рік, до рідного Києва. – Так, я зробив Лані пропозицію і вона дала згоду стати моєю дружиною!

– О, так!.. Вітаємо!.. – весело зашуміла компанія.

– Так, за це діло не гріх би й випити? – підморгнув сивочолий чоловік, що теж притримував за талію дружину.

– Та що ти запитуєш, Славко! Біжи до найближчого кіоску і бери найкраще ігристе, – скомандувала дружина В'ячеслава Яновича.

– Уже виконується! – навіть козирнув відставний підполковник і миттю побіг до новорічного містечка.

– У нас з Ланою тепер стільки невідкладних завдань, що я навіть не спитав у новоселів: як живеться в новій квартирі на Подолі? – звернувся до Назаренків осяяний Стас.

– Ну, комплекс на Глибочицькій то не зовсім Поділ, але дякуємо за підказку. Все прекрасно! А навіщо питаєш? Завтра ми чекаємо вас у себе, в цьому ж складі! Правда, зірньою моя? – ніжно подивився Вадим в очі Аліси.

– Ласкаво просимо! – посміхнулася щаслива жінка.

Вадим зі Славком встигли міцно обійнятися, а досвідчений відставник уже приніс пляшку та, по праву найстаршого в компанії, почав вправно розливати присутнім.

– Ось і випивка. Давайте тост! – радісно запропонував він.

– З Новим роком! З новим щастям! І... гірко! – виголошувало веселе зібрання, а Вадим взяв з рук Аліси стаканчик і з таємничою посмішкою на вустах промовив:

– На сьогодні це ще не всі новини. З величезною радістю я повинен сповістити найближчих друзів, що наступні дев'ять місяців у нашій родині – я буду пити за двох. Моя чарівна красуня, під ялинку, зробила мені найжаданіший з новорічних подарунків: ми чекаємо на маленьке диво!

Тепер народ просто вибухнув блаженними оваціями, а оксамитові очі Вадима Назаренка сяяли зараз відразу всім: і щастям, і гордістю, і

натхненням, і таким неймовірним коханням, що хто його знає, де воно у світі береться?

Він тихенько цілував дружину в пухнасту маківку та обережно притискав до грудей. І ніхто не чув, як зараз в одному на двох шалено закоханому серці звучала неповторна мелодія, що пов'язала їх навіки: «Скажи, що любиш...»